

Vidar Solberg
Solberg Gård, Råde
1580 RYGGE

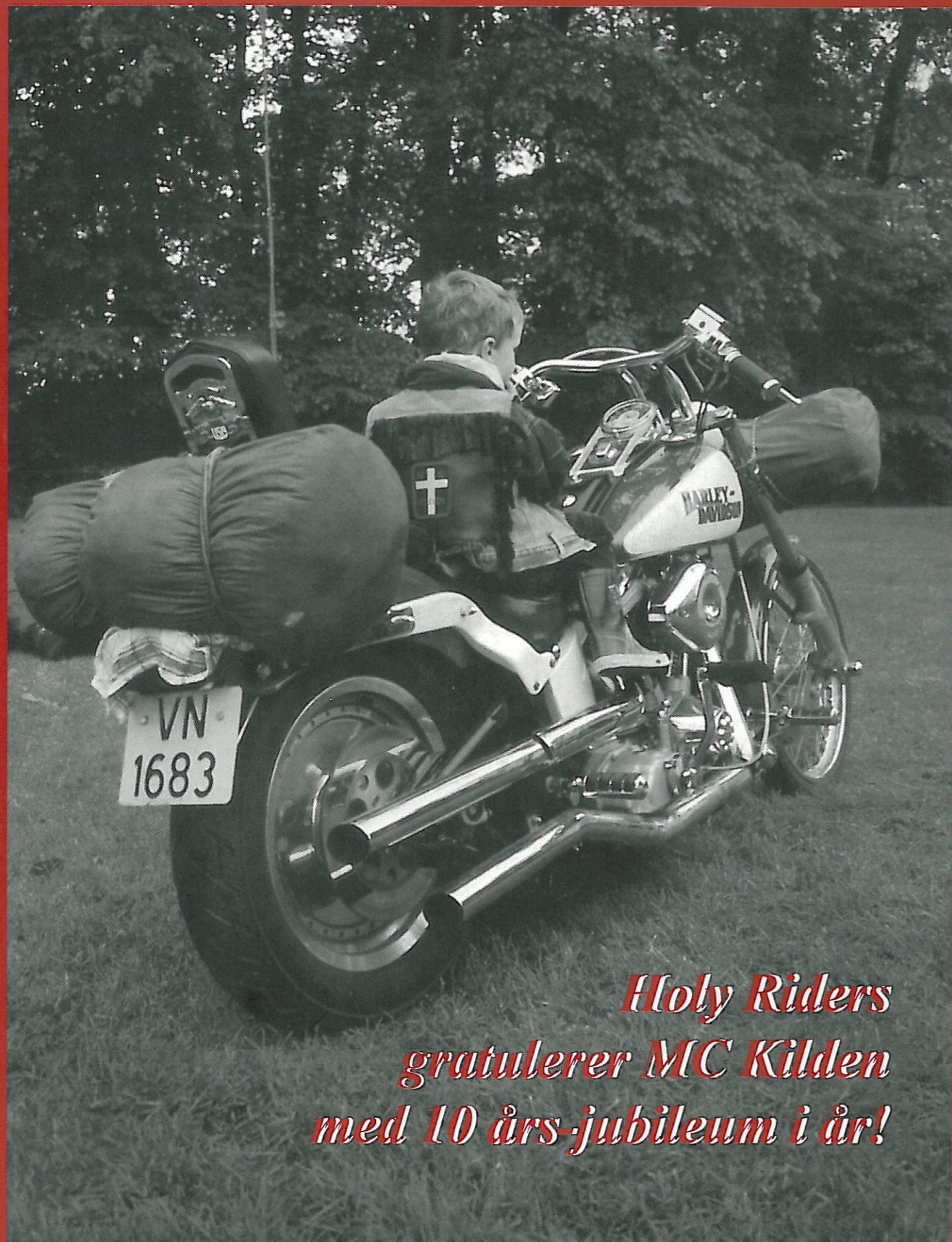
428

B-blad

Returadresse:

Holy Riders MC-club
v/Rune Børresen
Barliveien 8
4621 KRISTIANSAND

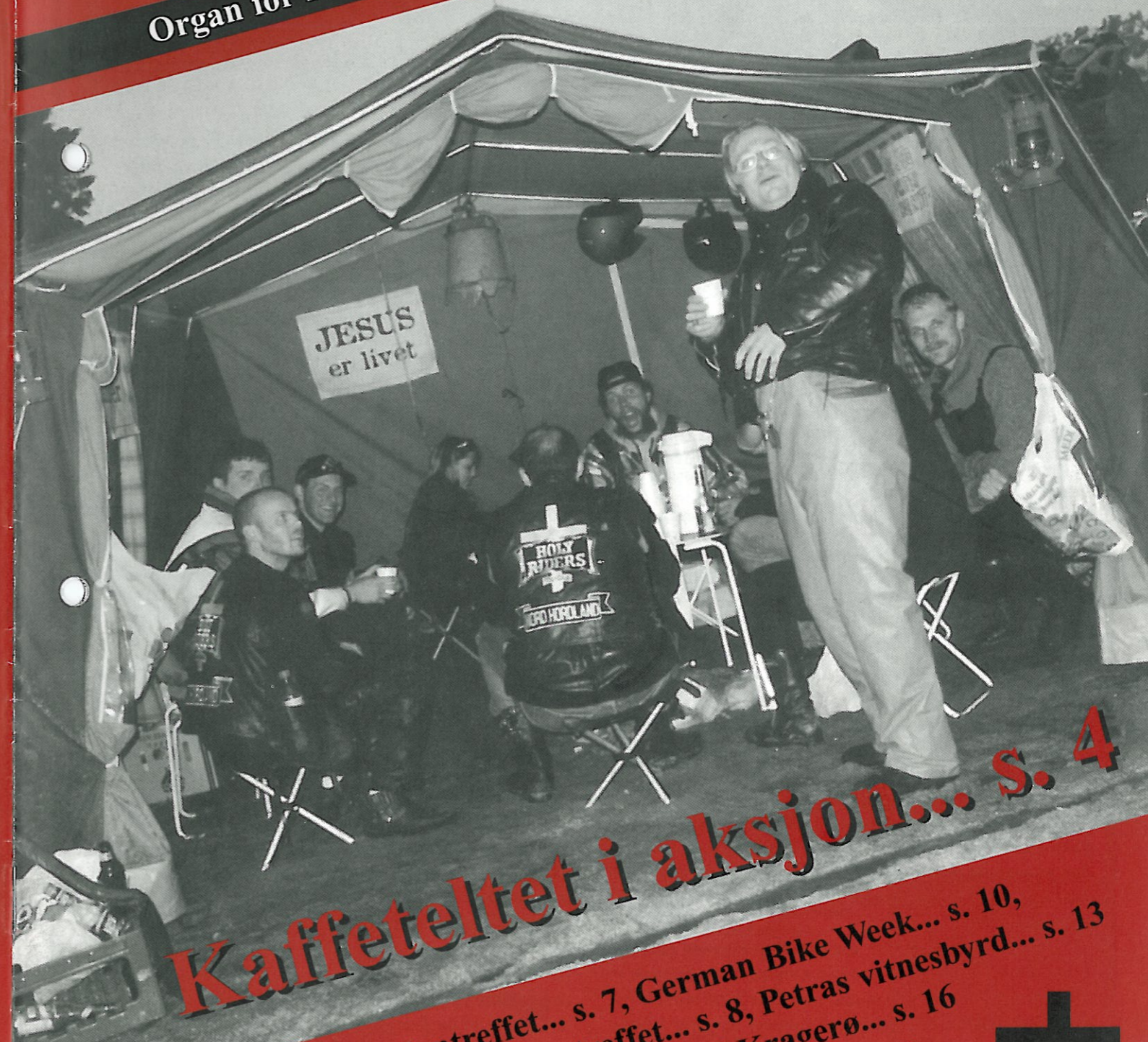
*Holy Riders
gratulerer MC Kilden
med 10 års-jubileum i år!*

Neste deadline: 1. september

P O W E R

Sommernummer!

Organ for Holy Riders MC-club. Nr. 5 - aug. 1998. Årgang 16

Kaffeteltet i aksjon... s. 4

Kildentreffet... s. 7, German Bike Week... s. 10,
Bilder fra Pilegrimstreffet... s. 8, Petras vitnesbyrd... s. 13
Nok ein badetur til Kragerø... s. 16
Minneord... s. 2 og 18, m.m.

Om dagen den 14.juni - og om et minneord for Geir Føreland

Har ikke du også av og til følt at ikke ord strekker til når du skal beskrive hva du føler om noen eller noe, og at du gisper etter luft for å si ord som føles like blasse og kraftløse som regnvått visse løv som faller til jorden. Kanskje var det slik jeg følte det da jeg fikk telefonen om at min bestekamerat og «liksombror» gjennom 21 år var blitt drept i en motorsykelulykke på vei hjem fra Pilegrimstreffet.

Det utenkelige og likevel uunngåelige hadde skjedd. Utenkelig på grunn av at Geir hadde forlatt oss så altfor tidlig, bare 27 år, og uunngåelig fordi vi alle en dag må reise tilbake til himmelen.

Men alle hans planer og hele hans fremtid var allikevel, like uforståelig og urettferdig som alltid når noe slikt skjer, blitt redusert til såre minner og savn hos oss som var igjen. Hvem kan på en slik dag føle at det finnes mening bak alt som skjer, det er ikke menneskelig å tenke på slikt når urettferdigheten rammer deg selv og visker ut hele din fremtidsglede. Men det finnes håp i utallige generasjoners erfaring i tro til Gud. Gud vil alltid gi deg mulighet til å la det komme noe godt ut av det vonde som skjer deg, selv om du med en gang ser på det som totalt umulig.

Men det mest uforståelige som kan skje i et liv er skjedd, da det aller kjæreste og mest verdifulle menneske han noen sinne hadde elsket ble forlatt til ensomhet.

Bianca, hans forlovede og kjæreste, hadde med ett fått hele sin fremtidslykke med grusom og nådeløs vold revet ut av sitt liv. Kun et blødende hjerte uten håp og fremtid ble igjen etter det lille sekundet som endret alt. Kan vi andre, som ikke har opplevd å få sin livsleider revet bort, mens vi levde i et paradisi av forelskelse og kjærlighet, noensinne forstå og kunne gi den ekte og livslange medfølelsen som hun trenger for å kunne leve videre som helt menneske?

Minneord om en; for noen venn, bestevenn eller liksombror, og for andre kompis, bekjent eller kjæreste skal vanligvis inneholde masse skryt om gode minner og hans enestående gode sider. Det kommer ikke her i dette minneordet fra meg. Selvfølgelig finnes de, men for Geir som for hos alle andre så finnes det også ting i våre liv

som vi ville ha gjort annerledes, eller som vi ville ha forandret hos oss selv hvis vi hadde kunnet. Derfor overlater jeg det til dere som leser dette og som har egne gode eller dårlige minner om Geir. For dere som ikke kjente han ville ord i et kort minneord ikke gi det riktige bildet av han, så et hvert forsøk ville gi et feil bilde. Men noe som hører hjemme i et minneord er å takke på vegne av venner og familie, for det store oppmøtet i begravelsen, blomsterflommen, alle de henvendelser og den store forbønnen som har blitt gjort i tiden etter. Familien er overveldet over støtten.

Til Geir / min kjæreste.

Jeg skulle ønske jeg fant et ord som kunne beskrive all det du betydde for meg. Et ord som ville fortalt at det var du som gav hverdagen min mening. Et ord som ville gitt uttrykk for den dype respekten jeg følte for deg og samtidig si at du var min beste venn. Men hvorfor lete etter ord som ikke finnes?
Et siste farvel fra Din Bianca.

hvem skal nå være forlover i mitt bryllup». Vi skulle vært forlovere i hverandres bryllup. I en så patetisk og hjelpeløs setning kan savn og sorg etter 21 års vennskap oppsummeres. Men slik er det gjerne med ord, de vil alltid bare være svake skygger, dårlige avtrykk eller små biter av de følelsene som du ønsker å fortelle verden om. Husk derfor mens dine venner fremdeles lever å uttrykke dine følelser, ikke bare med bleke ord, men også gjennom måter som virkelig har styrke, nemlig gjennom gjerninger som lojalitet, troskap og nestekjærlighet. Kan du det? Du har venner eller familie som trenger deg akkurat nå, og det finnes nye venner der ute som venter på deg nå. Ikke nøl, gå ut nå og finn dem!

Av Ole Anders Eikeland Ellingsberg (Nestleder i avd. Kr.sand) på vegne av venner og avdelingen.

Power

Utgis av Holy Riders mc-club.

Ansvarlig redaktør:

Bjørn Edvart Andersen
tlf/fax: 71 22 92 92

Redaktør:

Anne Skaiå
tlf: 37 27 53 98 / 924 32 374

POWER-redaksjonen:

Postboks 4587 Grim
4602 KRISTIANSAND
Tlf: 38 02 29 47 / Fax: 38 02 29 48
Email: holy.riders@riksnett.no
Web adresse:

<http://privat.riksnett.no/~holy.riders/>

Medlemskontor v/Rune Børresen:

Tlf: 38 02 29 47 / 918 02 288
Fax: 38 02 29 48
E-mail: ruboerre@online.no

Adresseendringer sendes til:

Medl.sekr. Rune Børresen
Barliveien 8
4621 KRISTIANSAND

Klubbadresse:

Holy Riders MC-Club
Postboks 205
3901 PORSGRUNN

Klubbtelefon:

President Harald Vatne,
mob: 916 777 16
E-mail: hd1600@hotmail.com
Visepresident Jon Inge Hanger,
mob: 906 15 126
«Holy Riders-venn»-koordinator:
Ragnar Ruden, tlf 69 92 16 74

Postbank:

7325.05.49722 (Power)
0807.57.01560 (Klubbkonto)
Gavekonto ang. HR-ansatt:
6501.05.79281

Organisasjonsnummer:

979 446 802

Holy Riders, stiftet i 1981, er en kristen mc-klubb med rundt 700 medlemmer fordelt på 21 avdelinger i Norge. Holy Riders er tverrkirkelig. Klubben er åpen for alle, uansett alder, kjønn eller tilhørighet, men for å bære vårt ryggmerke gjelder dog visse betingelser. Holy Riders' målsetting er å spre evangeliet om Jesus til alle i mc-miljøet. Vi tror vi når best ut ved å være mc-folk.

Kalt til å være lys i mørket

Jeg er stolt av den jobben som Holy Riders gjør. Vi er satt til å jobbe i MC-miljøet, og der blir vi lagt merke til. I forrige nummer av Power avsluttet jeg med ordene «Uansett hvor mørkt det er, kan mørket aldri slukke lyset.» Dette kjenner jeg for å skrive litt mer om. Vi er lys i mørket. Der lyset er, kan det ikke bli mørkt.

Har du noen gang tenkt på det at mørket ikke kan slukke lys! En liten fyrstikk overvinner selv det mørkeste hull, og klarer å skinne uten å bli mindre. Det er naturligvis begrensninger for hvor langt og hvor lenge ei lita fyrstikk kan skinne, og derfor har fyrstikken den fine egenskapen at den kan bli til et bål. De som har vært på sjøen St. Hans aften vet at bålene kan være store og lyse opp, slik at de kan sees langt borte fra.

Hva liker de fleste mennesker best? Mørke eller lys? Det er vel ingen tvil om at de fleste foretrekker lys, og blir tiltrukket av lyset. Er det en liten fyrstikk som skinner, er det begrenset hvor langt vekk en kan se fyrstikken. Og vil vi at lyset skal bli sett, er det best at vi lager et bål.

Du skjønner sikkert hvor jeg vil. På de stedene som vi er utsendinger fra menighetene, er det mye mørke åndelig sett. Få andre kristne våger å gå der. Går vi alene ut, er vi en fyrstikk som ikke kan slukkes av mørke, og kan sette fyr rundt oss. Men er vi flere, lager vi bål og skinner sterkere. Folk som fryser og ikke liker mørke kommer til lyset og varmen.

Vi er mange mennesker i Holy Riders, og ikke alle skal stå i fremste linje, men du trengs i Guds arbeid uansett hvordan du føler deg, for Gud sier: «Gå, så skal jeg legge ordene i din munn.» (fritt oversatt). Søk Gud i bønn, og spør om du skal ta nye utfordringer, og det gjelder alle i Holy Riders. Jeg ønsker at alle finner sin plass i Guds rike, for da blir livet mye bedre å leve, og livet vårt «stemmer», og velsignelsen fra Gud kommer for fullt.

Det er et vitnesbyrd inne i bladet (se s. 6) av ei jente som tok steget og gikk ut på et vanlig treff for første gang, for å være et lys for Jesus. Les det! Og se om det er noe å ta til seg. Hun har sagt i mange år at det ikke er hennes tjeneste, men hun opplevde at Gud er der når hun går på vannet.

Jeg vil oppfordre dere til å bruke bønnetjenesten som vi har i Holy Riders. Den er for alle. Og er det noe som du ønsker andre skal være med å be for, tar du kontakt med Helge på tlf. 91 18 08 35 (hele døgnet!) eller Anne på tlf. 38 02 29 47 / 92 43 23 74. Kan du tenke deg å være med i denne tjenesten i Holy Riders, kan du kontakte Helge.

Til slutt så vil jeg spørre om dere kan være med å be for meg og Anita. Anita har en vond rygg og er langtidssykemeldt. Jeg har sagt til Gud at jeg ikke kan stille til gjenvalg som prez. til årsmøtet, hvis hun ikke blir helt frisk. For jeg ønsker å stå mer sammen med henne, spesielt når hun har det vondt, for dette går også på det psykiske. Jeg kan ikke støtte henne som jeg ønsker, hvis jeg skal fortsette å stå i den tjenesten jeg gjør nå. Jeg har tro på at Anita blir frisk, og derfor ber jeg dere være med på å be dette fram.

Ha en fortsatt god sommer!

Harald

I dette nummer av Power blir det en del reportasjer fra treff og andre arrangement. Vi begynner med Kvinnheradtreffet på neste side...

På to hjul med kaffeteltet

Det var torsdag ettermiddag, sola skinte fra skyfri sørlandshimmel, været var varmt, og motorsykkelen ble pakket med kaffeteltting til randen av hva som er forsvarlig, og så bar det avgårde vestover, på vei til Kvinnheradtreffet 3.-5. juli. (Noen lurte nok på om det var jorden rundt jeg skulle med den oppakningen...). Med støvmaske, solbriller og propper i øra, var jeg et syn som fikk de fleste biler og trailere til å vike unna da de så meg i speilet, - og hvis ikke «ramla» jeg forbi det remmer og stropper kunne bære. Første etappe endte på Klepp, hvor jeg overnattet hos noen slektninger.

Tekst/foto: Sunniva Sandsmark

Fredag morgen skuffet ikke med forventningene om at ekte «Jær-vær» hadde slått til: Vind, vind, vind - og store, forvirra skyer som ikke visste om de skulle velge mørk eller lys farge, - regne fra seg eller ikke... Av erfaring går ikke Østlendinger og ferge godt i lag, så for å være på sikker side, startet jeg i god tid fra Klepp og fikk «flyttelasset» på gli. Men mine bange anelser angående å kjøre seg bort slo ikke til, så jeg kom veldig tidlig fram til ferga, hvor jeg ventet på Anita og Arne Håkon Johnsen og Sigbjørn Harboe fra avd. Sydvest. I ekte Holy Riders tradisjon rakk de bare akkurat ferga, men fra nå av kunne jeg puste ut med kjentfolk ifølge på vestlandsveiene...

Vi fant snart ut at det ikke var vits i å prøve å følge tidsskjemaet vi hadde fått av Knut Myklebust (avd. Sunnhordland), så vi kom frem til Kvinnherad litt senere enn beregnet. Været holdt akkurat til vi fikk satt fra oss sykklene og pakket ut utstyret. Da vi (**endelig**) fikk opp kaffeteltet (-etter at

mannfolka hadde klødd seg i hodet i tur og orden for å finne en fornuftig løsning på virvarret av telt-stenger), lastet alt kaffeutstyret av sykkelen min, og satt på kaffevannet, hadde vi en liten bønnesamling med de HR-folka som hadde kommet.

Profilert Holy Riders i 17 år...

Mange har kanskje reagert på noen av virkemidlene vi har brukt i forbindelse med kaffeteltet, så jeg vil gjerne dele med dere det som Nils Rune Kind (avd. Oslo) fikk i et bilde da de skulle ha en stand på Ekebergsletta i mai.

- Alt var gjort istand til teltet, og de hadde en bønnestund før de skulle sette igang. Da fikk han et bilde av Jesus som stod ved standen og sa: «Nå har dere alt klart; telt, kaffe, utstyr osv. ...men hvor er JEG?!»

Videre så han for seg plakater på teltduken med slagord som «Jesus lever, Jesus er livet, Jesus er kjærlighet,» osv. Vi har i 17 år profilert Holy Riders på treff... men det står ingenting i min Bibel at det fører til himmelen! Det er det bare JESU-navnet som gjør!!!!

Sunniva ved kaffeteltet på Larvikstreffet tidligere i år. (Foto: Anne Skaiå)

Det er klart at alle disse årene har gått med til å gjøre Holy Riders kjent og godtatt i MC-miljøet, og opprettet kontakt og gjensidig respekt. Men nå vet de hvem vi er, hva vi står for og hva vi gjør på treff, så det er på tide at vi heretter profilerer navnet Jesus på treff!!! Gud har gjort alt i stand for oss, så vi trenger bare å gå inn i ferdiglagte gjerninger. Derfor ønsker vi ikke å «dysse» ned Jesu-navnet, men opphøye det og synliggjøre det.

Marianne Mellingen (avd. Bergen) og Anne Synnøve Andersen (avd. Sydvest) fikk også et ord til oppmuntring på bønnesamlinga lørdag formiddag: «Se jeg skaper noe nytt!» Det er det Han gjør i MC-miljøet nå, og oppgavene er mange og spennende. «Gå derfor ut...»

Kaffeteltet minimalt usynlig

Bygeværet på fredag kveld gjorde det attraktivt for flere treffdeltakere å søke ly i kaffeteltet. Beliggenheten til teltet var slik at folk måtte velge å komme bort, selv om det lå like ved hovedteltet/varmeteltet. Det har nok vært tøft for noen og enhver å ta turen innom på grunn av kommentarer fra venner og kamerater. For Jesus-plakater og HR-banneren gjorde teltet minimalt usynlig på den åpne treffplassen.

Mens noen passet kaffekokinga og pratet med folk i kaffeteltet, var det andre som rullerte mellom bälene i leiren og varmeteltet. Det var veldig sterkt å vandre rundt med Knut blant venner og bekjente (det viste seg å være nesten samtlige...), og se reaksjonene på det nye ryggmerket hans og vitnesbyrden han kom med. Det står det stor respekt av!!! «Jeg skammer meg ikke over evangeliet. Det er en Guds kraft til frelse for alle som tror...» (Rom. 1.16). «Dette har jeg sagt dere for at dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsler. Men vær frimodige, jeg har seiret over verden!» (Joh. 16.33). - Så løft hodet og gå med rak rygg - for vi har noe verdifullt som så mange

andre lengter etter å ta del i!

Folksomt til utover morgenviksten lørdag

Etter (altfor) mange kaffekopper og flere gode samtaler, begynte de første som hadde gitt seg for kvelden å dukke opp igjen. Det ble flere og flere folk i kaffeteltet utover morgenviksten, og vi fant ut at overlappingen av folk ville holde oss oppe til søndag ettermiddag hvis vi ikke fikk stengt «sjappa» nå. Så nærmere kl. 04.30 måtte vi blinke med lysene og skuffe dem ut i «morgenrøden».

Vi fant fram soveposene og så fram til noen etterlengtede timer på ryggen. Men teltet som Arne Håkon og Sigbjørn hadde vært så snille å sette opp for oss, sto feil i forhold til vinklinga på den skrå bakken, så iløpet av natta måtte jeg kløre meg krampaktig fast til liggeunderlaget for å hindre at jeg ikke trilla ned i enden av teltet. Det ble hverken kvantitet eller kvalitet på søvnen den natta, - og selvfølgelig våkna vi til MC-rusing og morgenfriske stemmer (Randi, Stig Mikal (avd. Sunnhordland) og Hans Jørgen (avd. West) på vei til bryllup på Bømlø) bare noen timer senere...

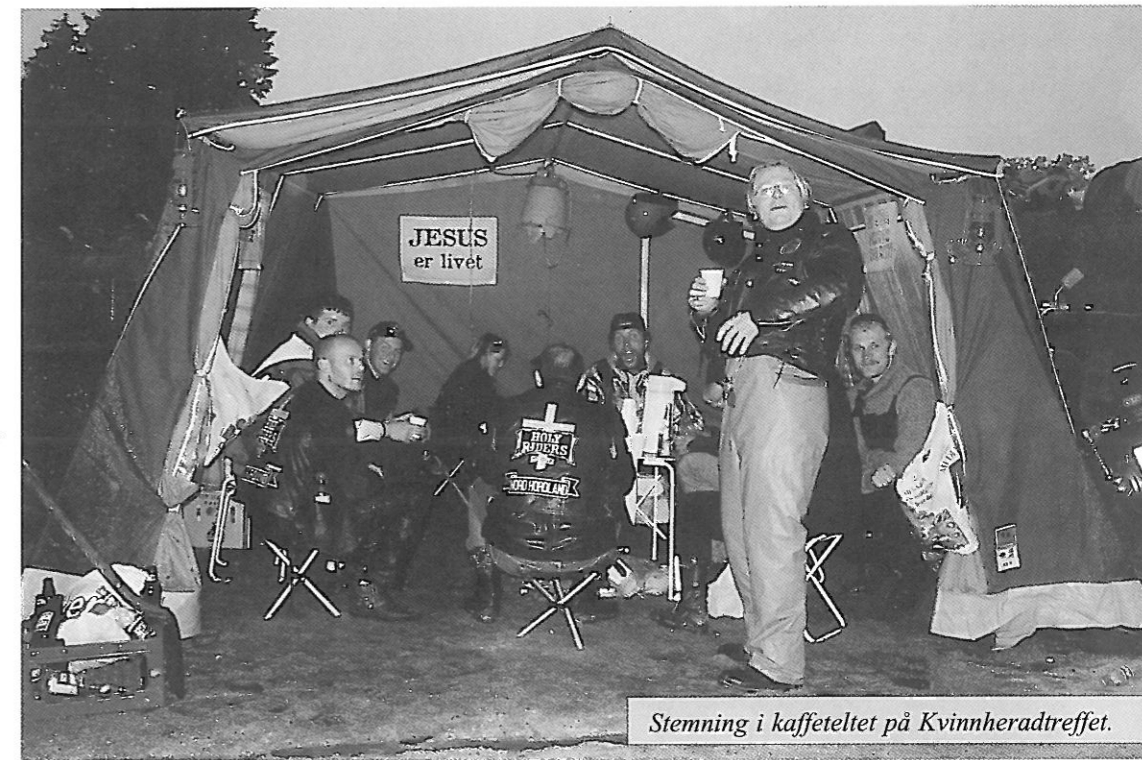
Lørdag for- og ettermiddag ble rolige og kun noen få vågde seg bort til kaffeteltet i dagslyset for en kopp kaffe. Det rausa desto flere nye HR-folk inn som ikke hadde rekt ferga kvelden før (Hotel Riders... (AG og Bowie (avd. Kr.sand)), og vi tok en samling til oppbyggelse og styrke! «Ta på Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens lumske angrep. For vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot makter og myndigheter, mot verdens herskere i dette

mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt.» (Ef. 6,11-13).

Det er viktig at vi har et fellesskap som binder oss sterkere sammen både til Gud og oss imellom, - og som gir oss

slik til at det ikke bare var «å slentre innom», men en måtte bevisst gå bortom, så de som kom, var iallefall til en viss grad interessert i hva vi representerte.

Veldig mange som vi møtte (-og som vi vil komme til å møte) har truffet på kristne som fordømmer dem eller som hever seg over dem - og tar på seg en prektige rolle.

Stemming i kaffeteltet på Kvinnheradtreffet.

mulighet til å betjene hverandre med forbønn og kunnskapsord. Selv om jeg knapt hadde hilst på halvparten av HR-folka på dette treffet fra før av, følte jeg alikevel at vi stod sammen som «gamle kjente» og kunne glede oss i fellesskapet med hverandre.

Ja, ja, om jeg ikke hadde stikki meg nok fram i løpet av helga, så fikk jeg anledningen på lørdag kveld da jeg mottok pokal for lengst kjørte dame på Kvinnheradtreffet 1998... Ikke alle var like enige om kategorien «dame», så Bowie (avd. Kr.sand, Sigbjørn, Johan, Knut og Kristian (de tre sistnevnte fra avd. West) falt mer for forslaget «jentunge». Ingen tvil om at jeg med dette fikk plassert HR-Kr.sand på norgeskartet foran stappfullt varmetelt...

Han ser til hjertet

Vel, fullere og fullere ble både kaffeteltet og folket utover kvelden, men samtidig åpnet det for mange gode samtaler og diskusjoner. Det var etterhvert knapt plass til flere under teltduken, og pratet gikk lett om kristendom, Gud, Jesus og typiske klisjeer som mange sprer om seg for å avvæpne seg mot det de egnetlig mener/tror, - og det er nesten ingenting som skal til for å få dem på gli. Vi tilbyr dem en kaffekopp eller en stol å sitte på, og før vi har fått avsluttet tilbudet, har de kommet med en rekke innledende spørsmål og samtalen er i gang. Mange kommer bare for å kverulere eller prøve å sette oss fast, men som jeg har nevnt tidligere lå kaffeteltet

Det er TRIST! Noe av det viktigste imøte med andre er gjensidig respekt, men samtidig skal vi ikke være dumsnille og gå med på at en tros-mellomting fører dem til himmelen, det er de ikke tjent med. «Derfor har du ingen unnskyldning, du menneske som dømmer, hvem du så er. For når du dømmer en annen, fordømmer du deg selv. Du gjør jo det samme selv, og vi vet at Guds dom med rette rammer dem som gjør slikt.» (Rom. 2,1-2) Jeg må stadig be om visdom og kunnskap til å behandle hver enkelt som jeg møter individuelt. Men heldigvis, -jo mer hjelpeløs jeg er, jo bedre utgangspunkt har Gud til å gjøre det slik Han vil - og ser er best. Gud leder oss til utvalgte mennesker, for han ser til hjertet og ikke på utseende/førsteintrykk som vi har lett for å gjøre.

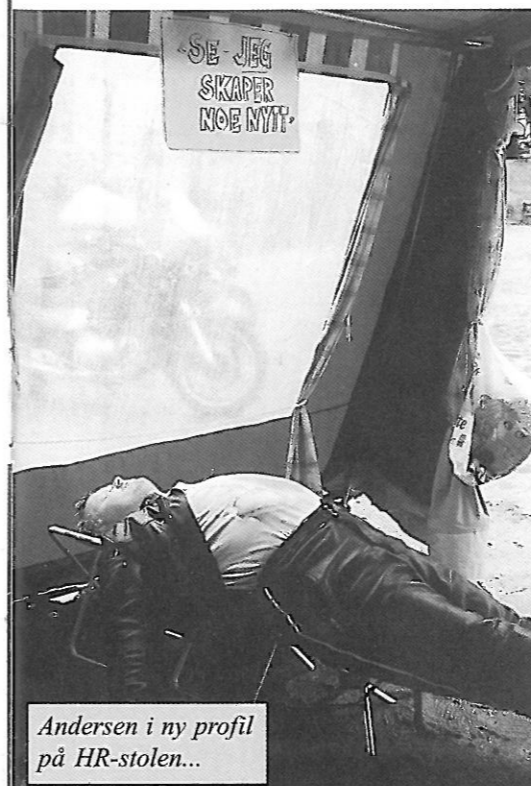
Takknemlig - først til Gud

Mye mer kunne vært sagt om samtalen vi hadde i kaffeteltet og på området rundt, men det viktigste for helga er at det er sådd noe nytt hos dem vi har snakket med, og så får Gud jobbe videre med dem. Det er mange tanker og inntrykk som jeg sitter igjen med etter helga, men først og fremst er jeg takknemlig til Gud for det Han kan gjøre gjennom oss, - og for den utrolige tålmodigheten Han har! Gud gjør store ting på treff i sommer, og mange har fått møte Han gjennom det som dere i HR har stilt opp med og utført. Takknemligheten overfor alle som

forts. neste side

På ferja på vei til Kvinnheradtreffet. F.h.: Sigbjørn, Arne Håkon og Anita fra Sydvest.

Andersen i ny profil på HR-stolen...

har tatt i et tak for kaffeteltprosjektet er nesten like stor, og suksessen hadde ikke vært foruten dere!!!! Jeg er stolt av HR, for alle villige hjerter og hender, bønner som er bedt og midler som er gitt. Spesielt vil jeg takke Knut for det han fiksa til Kvinnherad-treffet; gratis kaffe, chips, saltstenger, vaffelkjeks, twist i store mengder og transport av kaffeteltet tur-retur Kristiansand - Haugesund. ...det er bare noe av det... + alt arbeid med opp- og nedpakking av utstyret.

Men uten dere 25 andre fra HR hadde det heller ikke blitt noe kaffetelt i helga, så mange takk skal dere ha for det dere bidro med, og så var det imponerende mange som dukket opp. En stor takk også til Sigbjørn Harboe for alt forarbeidet med kaffeteltprosjektet i vinter, og til Knut Bakklund for lånet av kaffetelt og gasskokeapparat.

Til neste gang: HUSK; markene ligger klare til innhøsting. Vi kan bare gå rett inn i ferdiglagte gjerninger. Så hvis noen lengter etter at Jesus skal komme igjen snart, får de se å komme seg ut i felten og få med seg flere til himmelen!! «Men én ting, mine kjære, må dere ikke glemme: For Herren er én dag som tusen år og tusen år som en dag. Det er ikke slik at Herren er sen med å oppfylle sitt løfte som noen mener. Nei, han er bare tålmodig med dere, for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal nå fram til himmelen!» (2. Pet. 3,8-9)

Gud velsigne dere alle sammen! - og vær velkommen til å bli med kaffeteltet på begivenhetsrike helger i august!

«Kaffetelt-Sunniva»

Hvorfor har jeg ikke reist på treff tidligere?

Jeg måtte bare fortelle litt om mine opplevelser fra Kvinnheradtreffet. Det har seg nemlig slik at dette treffet var det første verdslige treffet jeg har vært med på siden jeg begynte i Holy Riders. Vel, jeg har vært innom Bergens-treffet, men aldri overnattet.

Jeg er 23 år og ble medlem av klubben i 94. Kjell Ove som jeg er gift med ble medlem i 92. Vi giftet oss i 96.

Jeg husker jeg var skeptisk til å reise på verdslige treff. Jeg visste ikke hva som ventet meg. Kanskje var jeg litt redd og usikker.

I vår var vi på Vestlands-samkjøringen på Hylkje som Old Timers mc arrangerer. Det opplevde vi veldig positivt, og vi fikk kontakt med folk.

Så bestemte vi oss bare for å reise på Kvinnheradtreffet. Og det angrer jeg ikke en dag på at vi gjorde. Det var enormt bra med kaffeteltet. Der kunne vi være og folk kom innom. Jeg holdt meg der den første kvelden, men lørdagskvelden var jeg rundt forbi på

treffet. Folk tok kontakt og begynte gjerne samtalen med «Du holy...». I ølteltet snakket vi med mange, og jeg fikk være med å be for noen som ønsket det. En person ble helbredet i en finger. Det var skikkelig gøy denne kvelden.

Jeg vil bare komme med en oppmuntring til deg som er medlem i Holy Riders og som ikke reiser på treff. Gi Gud en mulighet til å virke gjennom deg på et treff hvor vi skal ha kaffeteltet i august. Tørr du? Vil du? Jeg tror ikke du kommer til å angre på det, men derimot bli inspirert og tent på ny til å nå ut med Ham vi er på veien for. Ikke vent så lenge som jeg gjorde.

Marianne Mellingen
(avd. Bergen)

Kaffeteltet på Kvinnheradtreffet. Fv. Marianne Mellingen, Oddbjørn Angelskår, Anders og Anne Synnøve Andersen.

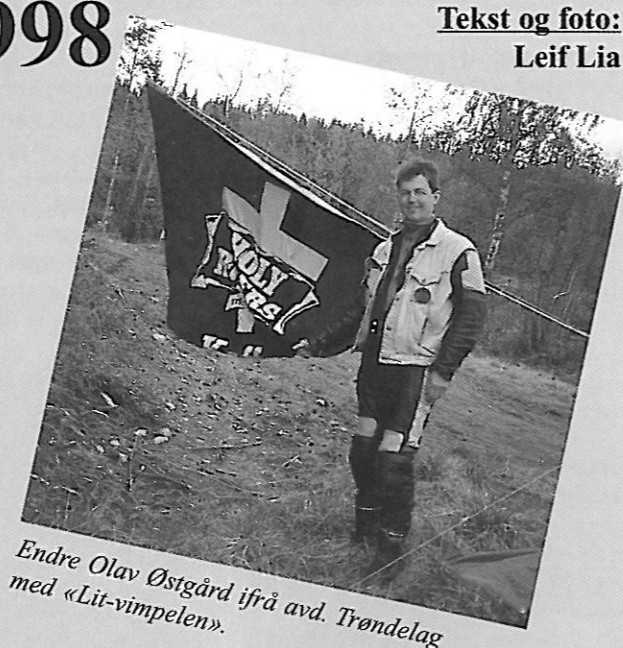
Norgestreffet 1998

Norgestreffet som arrangerast av NMCU og ein lokal klubb, har alltid vore eit «viktig» treff. Det er Norgestreffet. Sjølv om ikkje kaffeteltet til HR kom opp der i år, stilte likevel HR med ein liten delegasjon til treffet i Steinkjer i pinselhelga.

Naturleg nok kom dei fleste ifrå avd. Trøndelag, men der var også iveren etter å reise heim att på kvelden størst. Åtte snille gutar og jenter var med til Steinkjer, og der vart me møtt av fem andre HR-friskusar. Birger Høyset ifrå avd. Vestfold og Johnny og Frode Stueland ifrå avd. Sunnhordland hadde køyrd langt. I tillegg traff me eit par ifrå Kristiansund eg ikkje har klart å spore opp. Birger Høyset skulle vidare på «Mefricthyap» i Sverige, og tusla vidare i den lyse trøndernatta. Effektanlegga til våre to vestlandske vener, røpte at dei stakk av tidleg på søndag morgon.

Heile treffet gjekk føre seg i strålende sol, og arrangementsmessig var det førsteklases greier. Suveren orden og reinhald inspirerte nok Vestfoldavdelinga til å fikse på enkelte detaljar under årets Pilegrimstreff. «Flytende Lano» på vaskane er ein innertiar.

Norgestreffet hadde gratis kaffi til alle, og det ville nok ha underminert forretningsideen til kaffeteltet. Men med lyse netter og akseptabelt støynivå på treffplassen, vart det rikeleg høve til å kome i prat med folk. Vimpelen til kaffeteltet vart hengt opp, men for ikkje å skryte på seg kaffiservering, vart

Endre Olav Østgård ifrå avd. Trøndelag med «Lit-vimpelen».

vimpelen modifisert eit grann. Etter det fekk han det kledelege namnet «Litj-vimpelen» (trøndersk utt.). Til neste år må Norgestreffet få sjå både den store og lille vimpelen, samtidig som fleire bør stille opp!

Tekst og foto:
Leif Lia

Fv. Tormod Sandsmark, Kjetil Gamst, Ketil Mannes, Anne Skaiå. (Foto: Sunniva Sandsmark)

Navnet mitt er Per, jeg er 42 år og tok lappen på sykkel for ett år siden. Hjemme har jeg 4 gutter, kona mi sier 5. Det er en grei beskrivelse av meg som slett ikke føler meg som et A4-menneske. Hva er det som får en far i min situasjon til å reise fra familien på et treff, og bo i telt nede i Danmark?

Tekst: Per Knutsen

Foto: Sunniva Sandsmark/Anne Skaiå

Først må jeg si at jeg er herlig frelst av Guds nåde og dermed lagt livet mitt i Guds hender. «Halleluja!» Jeg ønsker ikke bare ha Jesus i hjertet, men at Guds kraft skal virke gjennom meg for å nå ufredste mennesker.

Med en Suzuki 1100 mellom beina og med blandede følelser drog jeg avsted på mitt første mc-treff. Møtet med Holy Riders-gjengen var gledelig. De viste begeistring. Turen gjennom Danmark var litt kjedelig, bortsett fra at jeg kjørte 15 mil med en udempet Harley 1600 som satte skjelettet mitt på en alvorlig prøve.

Vi kom ned til Kolding sent på fredags kveld. Treffet ble arrangert på en stor gammel gård i Hjarup - et landlig område sør-vest for Kolding. For meg var det flott å se veteranene i klubben omfavne hverandre og vise gjensynsglede. Vi ble tilsammen omkring 60 deltakere på treffet, deriblant 14 fra Norge!

Lørdag gikk fort. MC Kilden hadde program, så klubbene konkurrerte mot hverandre. Øvelsene var varierte: Lengdekast med en 350 cm3 motorsykkelmotor, balanseøvelse, og full neddykking i en stor vann-tønne med hodet først for å finne ei brus-flaske. Harald og Ketil ga seg ikke, men misset med 5 poeng fra å slå danskene. (Se bildene til høyre!)

To av våre medlemmer (Sunniva og Tormod) hadde tatt seg en lur på dagen. Det ble så bestemt at de skulle få seg en «Harley wake up». Med to sykler og pottene godt inn i teltet smalt det og røyk det. Jeg tenkte: «Nå går de over streken!» Men nei, det ble mottatt med godt humør. «Blir alt godtatt hos disse folkene.» tenkte jeg. Utrolig.

Tankene slo meg, var det bare dette vi som klubb skulle bidra med? Å være sosiale og delaktige. Hvor kommer Jesus inn i

bildet? Kunne jeg som fersking bidra med noe? Vi samlet klubbmedlemmene og hadde felles bønn. Jeg kjente styrke og fikk større frimodighet.

Det ble et kraftfullt møte på kvelden. Først var det utdeling av utallige premier og pokaler. For å nevne noe så fikk prez Harald pokal for flotteste sykkel - den eneste Harley'n på treffet. President Poul Anker Larsen foretok ryggmerkeutdeling til ett medlem av MC Kilden. Steen Zink hadde andakt og ei lovsangsgruppe ledet an i allsang. Vi fra HR fikk også anledning til å fortelle litt om hva som skjer i mc-miljøet i Norge gjennom det arbeidet Gud bruker oss i. Spesielt så trakk vi fram dette med kaffeteltet og bønnetjenesten. Jeg fikk frimodighet til å be for MC Kilden. Etter bønnen min fortsatte noen av jentene i MC Kilden å be videre. Det ble en helt spesiell opplevelse inne i låven. Guds ånd var så sterkt tilstede at tårene mine trillet. En ufredst kom etterpå og spurte hva det var. Fantastisk når ufredste mennesker kjenner

Nærmere samarbeid mellom MC Kilden og Holy Riders mcc

På Kildentreffet 1998 tok Tormod og Harald fra sentralstyret i HR initiativ til et møte med styret i MC Kilden angående et tettere samarbeid mellom HR og MC Kilden. Det kom positive ting utav dette, og MC Kilden skulle ha et styremøte i løpet av uka og gi en tilbakemelding på Pilegrimstreffet helga etter.

På Pilegrimstreffet hadde styret i MC Kilden og sentralstyret i HR et møte. Der ble det uttrykt et gjensidig ønske om et nærmere samarbeid mellom klubbene. Konkrete planer er ikke bestemt enda.

Her skriver president Poul Anker Larsen om den historiske bakgrunnen for et nærmere samarbeid: MC Kilden var opprinnelig inspirert av HR og i oppstartingsfasen av MC Kilden var det et nært samarbeid mellom initiativtakerne og HR. Det var på det tidspunktet snakk om å opprette en avdeling av HR i Danmark, men det ble isteden en selvstendig klubb med eget ryggmerke. Senere har det vært snakk om et samarbeid på europeisk nivå, med EMC som et samlet element. Dette utdypet Allan Louthier fra CMA

Kildentreffet 1998

Leking...?!!!

Guds tilstedeværelse. Grappa Two Blue avsluttet kvelden med konsert.

Vi har fått være med på å legge MC Kilden på ny i Guds hender, og det er en bønn at Herren i fremtiden spesielt må styrke lederskapet i klubben som har et enormt ansvar. Jesus sier: «Jeg vil gi deg det levende vann.» Måtte MC Kilden bli fylt av dette vannet, så vet jeg at store ting vil skje fremover.

Denne helga har gitt meg et minne for livet. Det er en bønn i mitt hjerte at Herren vil børste støvet av flere 40-åringere, få dem ut av godstolen og trå til for Herren.

U.K. på EMC-treffet i Sveits 1997. Kilden har i denne forbindelse snakket om sin nære tilknytning til HR, som en tettere og mer naturlig forbindelse enn en nærmere forbindelse til CMA. Forskjellen uttrykkes vel nærmest som en kulturforskjell mellom nordisk og amerikansk organisasjons- og samlingstradisjon, der den nordiske organisasjonsmodellen er inspirert av foreningstanken med generalforsamlingen (årsmøtet) som klubbens øverste myndighet, og den amerikanske modellen karakteriseres som firmaorganisasjon med direktiv og president.

Kilden prioriterer samarbeidet i EMC høyt og deltar på EMC-treff og presidentmøtene der. På det siste møtet ble det besluttet å styrke det internasjonale samarbeidet. Kilden har på flere generalforsamlinger (års-møter) tatt stilling til et nærmere samarbeid med beslektede organisasjoner i Europa. De tanker som har blitt uttrykt i Kilden omkring internasjonalt samarbeid har markert forskjellene i kultur mellom Kilden og CMA, og fremhevet likhetene mellom Kilden og HR.

Hei!
Har du fått
en ny start
i løpet av
sommeren?

Som du sikkert husker fra Pilegrimstreffet var det nettopp dette som var gjennomgangstemaet under treffet. Og at det var noen som fikk et nytt møte med Jesus denne helga er det ingen tvil om. Men vi fikk også en påminnelse om hva en ny start i sin ytterste konsekvens kan bety. Noe som etterfulgte en brå slutt. Det er mange i klubben som sliter med sorg og spørsmål etter at Geir Førelands liv på jorden ble brutalt avsluttet. Spørsmål som sannsynligvis ikke blir besvart på denne siden av livet, men sorgen derimot kan lindres ved at vi bryr oss.

«Salige er de...» starter saligprisningene i Bergprekenen (Matt. 5,1-12). Jesu programtale. Hadde ett politisk parti hatt en like radikal programerklæring som omfattet det store flertall av velgere, ville det blitt en velgerstorm til fordel for det partiet. For de kristne har denne talen kommet mer og mer i bakgrunnen. Jeg hørte en tale om nettopp dette i sommer. Hva om vi slutter å være kristne og blir radikale disipler av Jesus Kristus istedet? Det er jo det som er meningen dersom vi er frelst. En ting er sikkert og det er at det ikke er mange som er bevart som radikale disipler. Det startet kanskje slik for mange av oss, men etterhvert har vi tatt på oss ei kappe av gamle tradisjoner. Jeg retter ikke pekefingeren på noen spesiell person når jeg skriver dette her. Det er mer en generell betraktning.

Salige = Hellige. Holy Riders. Er vi virkelig så hellige som vi gjerne skulle sett selv? Er vi virkelig fattige i oss selv? Eller tørster vi etter rettferdighet? Eller er vi virkelig barmhjertig uten baktanke? Er vi fredsskapende mennesker med rene hjerter? Dette er spørsmål som vi er nødt til å stille oss selv om vi er redd for svaret som gis. Men dersom vi tørr å stille disse spørsmålene og prøve å gjøre noe når vi får svaret, vil det skje noe med omgivelsene våre også.

Til slutt: Be for Bianca, familien til Geir og avd. Kr.sand. De trenger det.

Ha en fortsatt god forlenget sommer! Kjør forsiktig!!!

Bjørn Edvart Andersen

Om årets Pilegrimstreffet kan man ikke annet enn å si at det var det best velorganiserte og gjennomførte Pilegrimstreff vi noen gang har hatt! Og det takket være arrangørene, avd. Vestfold med Arnstein Sanne i spissen. Takk skal dere ha!

Pilegrimstreffet!

Noen fakta: Totalt 600 mennesker tilstede. Sterk forkynnelse og personlig vitnesbyrd v/pastor Haakanson fra Sverige hele helgen. 31 nye ryggmerkebærere under ryggmerkeutdelingen. Barnemøte under fellesturen. Konsert lørdag kveld med et kor fra Frelsesarmeen i Tønsberg. De danske jentene fra MC Kilden vant tautrekkingen. Lengst kjørte mann var Hannes Frischknecht fra J.Wings i Sveits. Håkon W. Hæstad vant slowrace. Så ble Ål mc treffets største klubb.

Treffets forkynner var Peter Haakanson fra Sverige.
Foto: Jan Erik Ødegård

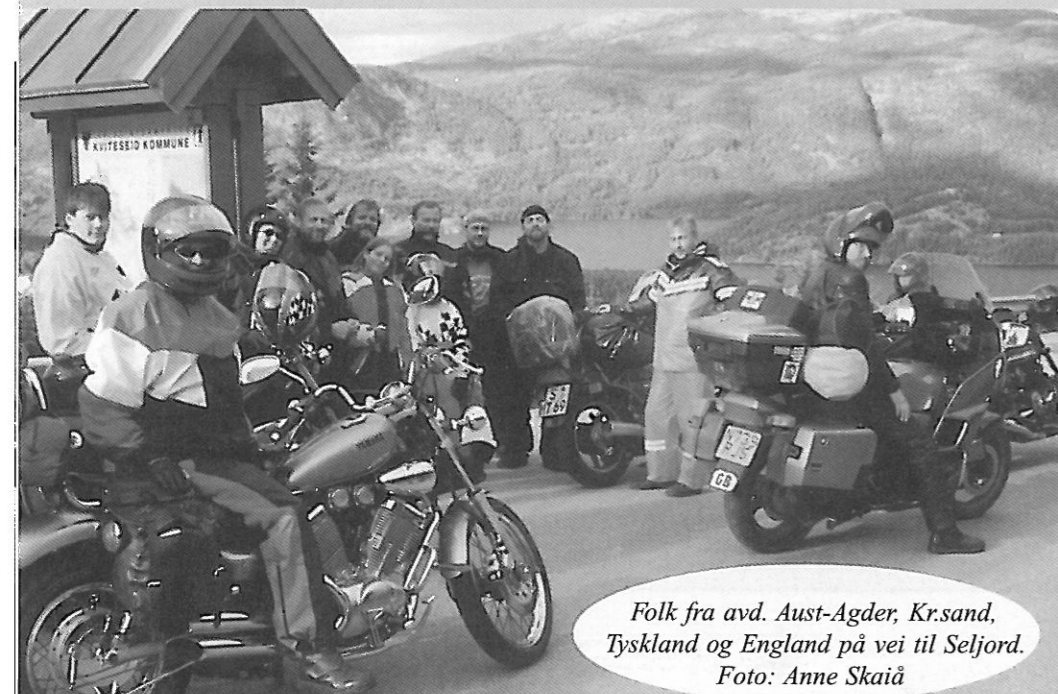
Mondo fra Tyskland fikk ryggmerket!
Tolken til venstre: Erwin Janz.
Foto: Alfred Skaiå

Treffets yngste veteraner, Christian og Julie på 2 år. De er på Pilegrimstreffet for tredje gang.
Foto: Jan Erik Ødegård

Treffsjesf Arnstein Sanne. Siste finpuss...
Foto: Ruben Larsen

Folk fra avd. Aust-Agder, Kr.sand, Tyskland og England på vei til Seljord.
Foto: Anne Skaiå

Morten Dramstad nettopp ankommet Pilegrimstreffet.
Foto: A.Skaiå

Spioner fra avd. Oslo på Pilegrimstreffet...
Foto: Jan Erik Ødegård

German Bike Week

Hahn (sør-vest for Frankfurt) 3.-5. juli 1998

Tekst: Helge Brudeli/Anne Skaia
Foto: Anne Skaia

Samme helg som Kvinnheradtreffet var vi 7 stk. fra HR som reiste til Tyskland. Målet var German Bike Week. Hensikten med turen var først og fremst å treffe vårt eneste HR-medlem i Tyskland, Mondo Novak, og være på treffet sammen med ham. Samtidig å «speide landet» og se nærmere på mulighetene for å etablere en avdeling der.

Klokken var 00.30 fredag den 3. juli. Hasle Bø og jeg stod på kaia i Hirtshals og hadde 1200 km foran oss før kvelden. Jeg var spent og forventningsfull på hva som ventet oss og hva som skulle skje. Natten gikk med til bensinstopp og kjøring så det ble mye tid til å tenke, synge og be.

Vi var på vei til German Bike Week - et av de største mc-treff i Tyskland, arrangert av Bones mc som er en av de tre dominerende mc-klubbene i Tyskland. Det var lite vi visste om dette treffet på forhånd, inntil vi fant noen sider på internet. Der stod bl.a. hele programmet for helga. Dette virket best. Midt oppi det hele var det annonsert med Motorrad-Gottesdienst kl 10.00 søndag

morgen. Skulle det virkelig være motorsykelgudstjeneste på dette treffet?

Reisen til treffet

Fredag morgen kl. 08.00 møtte vi de andre i Celle. Det var Ragnar Ruden, Petra Winkler, Anne Skaia, og ekteparet Anita og Harald Vatne. De begynte å kjøre før oss. Det kan rapporteres at den eneste Harley'n i reisefølget hadde gått umåtelig bra. Det eneste «uhellet» som skjedde - til Anitas store forvilelse - var at alle toalettakene forsvant i fart på Autobahn. De andre lurte på hva som hadde skjedd inntil de fikk beskjed av en bil som stoppet og sa han fikk plutselig en deo i grillen... Vel, vel, slikt kan skje! I Celle hadde de altså overnattet i hagen til Dietmar Krause (en som hadde vært på HOG-treffet i fjor og besøkt kaffe-teltstanden til HR).

Etter en frokost og en samling fikk jeg og Hasle oss noen timer søvn i teltet til Ragnar før vi sammen med Petra kjørte etter de andre. Utpå ettermiddagen tok vi dem igjen. Det tror jeg var godt for sykkelens min som hadde fusket og gått på en sylinder hele veien. Vi kjørte av Autobahn og inn på noen deilige svingete landeveier. Kveldssola skinte og det var skikkelig idyllisk å kjøre gjennom de typisk tyske småbyene. Dette var utvilsomt den beste strekningen den dagen. Alle var sultne så vi stoppet i en liten *dorf* og spiste. Den pausen ble litt for lang, for det siste stykket til treffet var drygt, og vi nådde

Fredag kveld. Vi har nettopp ankommet treffet. Mondo og Claudia (t.v.) og Deborah (midten) hadde ventet på oss i fem timer. Ellers ser vi her Helge, Ragner, Petra, Anita, Harald og Hasle.

ikke frem til Hahn flyplass (sør-vest for Frankfurt) hvor treffet skulle være for like rundt midnatt.

Vinket gjennom sperringene

Vi fikk politi eskorte det siste stykket inn til treffet. Ved porten var det folksomt og et stort oppbud av Bones-vakter. Vi kunne bare kjørte rett inn og ble møtt av Mondo, Claudia Gross (kjæresten til Mondo) og Deborah Parker (Anne ble kjent med henne på HOG-treffet i fjor). De hadde stått og ventet på oss i over fem timer. Det var sprøtt å bare bli vinket gjennom sperringene uten å måtte betale. «It's Holy Riders. It is OK. They can pass.» var det noen som sa. Neste gang vi skulle ut og inn av porten ble vi kalt «de kristne». Det var visst ikke vanlig at kristne pleide å ferdes i deres kretser.

Treffplassen var en gammel militærflybase. HR hadde fått tildelt egen teltplass og Mondo geleidet oss til stedet som ble basen vår for helga. Godt å kjenne at nå var vi der. Det var tydelig å se at Mondo var

spent. Han sa han hadde masse på hjertet som han ville dele med oss.

Korset lyste i mørket

Dette var et annerledes treff enn det vi er vant med fra Norge. Det så ut som Bones mc brukte dette treffet til å markere seg. Hele tiden kjørte vaktene rundt i vaner, og rundt på treffområdet hang det store klubbflagg med emblemet til Bones mc. Det var rigget opp en gedigen hovedscene hvor bl.a. Slade, Manfred Man's Earthband og Status Quo spilte i løpet av helga. Videre var det øl telt, techno-disco i en av bunkerene, utstilling av sykler, mange buer med salg av alt mulig, osv. Da vi var innom techno-disco'n var det skikkelig artig å se at det hvite neonlyset fremhevet ryggmerket vårt. Korset lyste fram i mørket.

Noe som jeg ble positivt overrasket over på dette treffet var at her var det alle mulige slags folk. Alt fra folk på ombygde Harley'er til RR gutter, og gamle og unge. De sa at det var mellom 15-20.000 mennesker og ca. 10.000 sykler der. Jeg synes treffet var veldig rolig til å være så stort. Det var lite flatfyll, men mye fyllekjøring og burning, og det var nok ganske mye dop.

Møte med Bones mc

En av årsakene til at vi ikke så så mange med ryggmerke på treffet, er at i Tyskland er det en helt annen kultur når det gjelder ryggmerker. Det er tre klubber som regjerer i mc-miljøet. De har en avtale seg imellom om at de ikke skal la noen utenlandske klubber få etablere seg uten at alle tre er enige om at det er okey. Disse tre klubbene er Hells Angels, Gremium mc og Bones mc.

Lørdag ettermiddag hadde vi en samling ved teltene våre og Mondo delte sin

Ved hovedscenen...

visjon med oss. Gjennom det han fortalte var det ikke vanskelig å merke noden han har i sitt hjerte for disse menneskene i mc-miljøet.

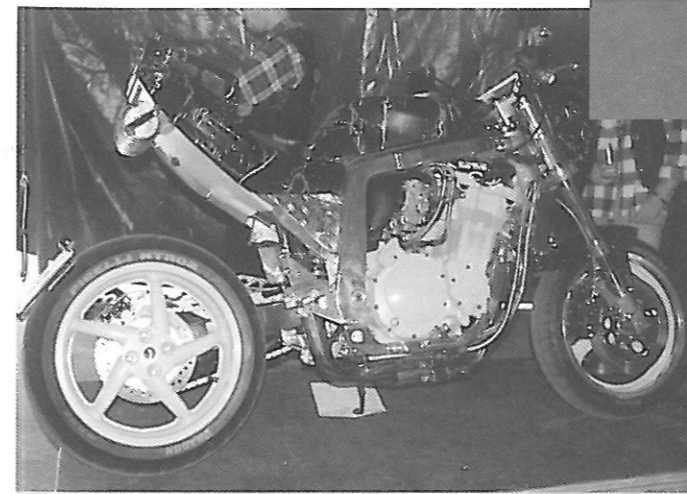

Hasle Bø

«They need Jesus!» De trenger Jesus! Mondo virket samtidig litt utålmodig og frustrert. For å nå inn i disse miljøene trenger han å stå i en mc-klubb som er akseptert i Tyskland. Og ifølge de signalene han hadde fått av de han kjente i Bones mc, så var det så og si nytteløst. For det var ingen i Bones mc som var interessert i å lage noe oppstyr med de andre klubbene for at Holy Riders mcc skulle få etablere seg i Tyskland. Dette var det utgangspunktet vi hadde. Vi begynte å be og stod rundt Mondo og ba spesielt for ham om Guds ledelse og visdom. Etterpå gikk Mondo bort for å høre om vi kunne ha et møte med lederne i Bones mc. Og så gikk Harald og Mondo for å snakke med dem.

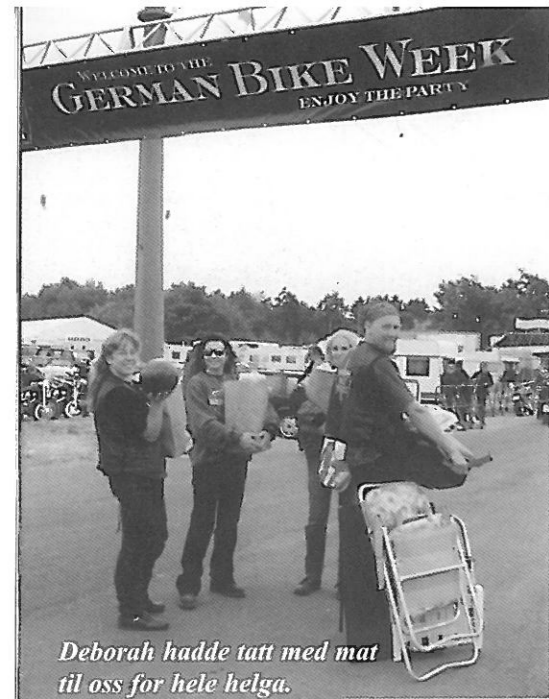
I mellomtiden hadde vi andre en bønnensamling, før vi grillte og hadde et godt måltid. Jeg tror aldri jeg har truffet et så fantastisk menneske som Deborah. Uten at vi ante noe som helst hadde hun tatt med seg mat og drikke til oss alle for hele helga, og stoler, bord stort telt, m.m. Hvordan skulle vi få takke henne. Vi ville gi henne noen penger, men hun sa: «Dere forstår ikke. Jeg gjør dette med glede og jeg ser på det som en tjeneste for Herren å være til velsignelse for dere på denne måten.» Istedenfor å komme

forts. neste side

Over: Bikeshow - en Suzuki GSX1100R. Til høyre: Petra og Helge snakker med et ektepar som hadde vært på Lyngdalstreffet i år.

Deborah hadde tatt med mat til oss for hele helga.

informasjonen og spurte. Da ble han fortalt at presten som skulle komme ikke hadde tid allikevel, for han måtte gjøre noe annet.... «Det går ikke an!» utbrøt Mondo. Damen han snakket med sa at hvis Mondo ville ringe senere i uken, så kunne de avtale noe til neste år. Mondo kom tilbake til oss andre og fortalte dette. «Tenk dere, når vi til neste år får tak i et kristent band som kan spille her søndag morgen.....!!!! Så kunne vi ha kaffetelt.....!!!!»

Kjempebehov for evangelisering

Treffet var slutt. Vi følte vel egentlig ikke at vi hadde fått utrettet så masse denne helga, men vi tror at det er blitt gjort et godt stykke arbeid likevel. Bønn er virkningsfullt! Jeg tror det var viktig bare det at vi var der. Mange fikk sett rygget. Vi så et kjempe

Grilling ved teltene våre.

på Intruderen sin, hadde Deborah tatt Jeep'n og fylt den opp. Jeg tenkte: Hadde vi gjort det samme?

Mondo og Harald ble vartet opp av disse Bones-folkene så en skulle tro de var konger. De satt og snakket med Lake som han het i nesten to timer, og ble servert middag og drikke. Etter en stund ble det sagt at dette med oppstart av HR i Tyskland ikke var noe problem for ham og hans område, men han måtte snakke med de andre «goldmembers» (hovedstyret) om dette. Dette virket positivt!

Motorsykkeldgudstjeneste

Søndag morgen steg vi opp for å se om vi kunne finne ut av hvor motorsykkeldgudstjenesten skulle være. Vi så etter andre kristne, men fant ingen. Noen sa at det skulle være noe i ølteltet, men der var det bare et band som spilte. Mondo gikk til

behov for kristen evangelisering i dette miljøet, men det er endel som gjenstår for at Mondo kan få kommet skikkelig igang med dette arbeidet. Det vanskeligste som nå synes å gjenstå er å få andre kristne mc-folk med på dette. Mondo har vært i kontakt med noen av dem. Enten så sier de at de er redd for bikerne og de sprø reglene, eller så har de ikke tid og synes Mondo er gal.

Vi må fortsette å be om at Gud kaller på mennesker til denne oppgaven i Tyskland. Be også for Tribe of Judah som også holder på å etablere seg der.

Brev fra Mondo!

Hallo Holy Riders i Norge! Jeg vil gjerne fortelle litt om hvordan situasjonen er i Tyskland nå. Men først vil jeg takke dere for all forbønn for meg og arbeidet her, og for at dere er interessert i å etablere en avdeling i Tyskland.

De fleste tyske bikerne kjenner ikke Jesus, og de er interessert i å vite hvorfor Holy Riders vil starte en avdeling i Tyskland. Vi kjenner Jesus, og derfor vet vi hvorfor vi vil starte et arbeid for å nå ut i Tyskland også.

Min oppgave akkurat nå er å snakke med de tre største klubbene om hva vi ønsker å gjøre her. Problemet er at ingen av dem vil ta det første steget. Hells Angels og Bones mc sier at det ikke er noe problem at vi vil etablere en kristen klubb i miljøet, men problemet er reglene som gjelder for utenlandske klubber. Hells Angels sier at det var de som i første omgang ønsket reglene, så da sier de at de kan ikke være de første som vil forandre dem. De venter på en reaksjon fra Bones mc.

Det har skjedd veldig mye i det siste, og utsiktene for å etablere Holy Riders i Tyskland kan se veldig lovende ut. Men det siste ord er ikke talt enda, og vi må fortsette å be.

Jeg kom i kontakt med en av organisatorene av German Bike Week, og det kan hende at vi kan få ha en mc-gudstjeneste der neste år. Be for dette også. Ingenting er sikkert enda.

Som dere sikkert skjønner så er det mye å gjøre. Jeg kunne sikkert ha skrevet en hel bok hvis jeg skulle fortalt dere alt. Svært mye av det som skjer er ikke normalt. Det er Guds velsignelse. Og det er det fineste, å se Guds finger med i alt. Ikke forsak arbeidet i mc-miljøet. Den dagen du tier om Gud, blir meningsløst for deg og de du ikke vitnet for.

Much hilse fra Claudi.
I hope I hear of you.
Bye.

Mondo Novak

Petras vitnesbyrd!

« Frykt ikke, jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min.»
(Jesaja 43,1)

Jeg heter Petra Winkler og kommer fra Sveits. Jeg ble kjent med Jesus da jeg var 19 år gammel, mens jeg var på kanten av sammenbrudd. Jeg hadde nesten 9 år med alkohol- og narkotikamisbruk bak meg. Jeg hadde vært fanget i systemet til en av de største motorsykkellubbene i Sveits. Jeg var en av jentene som man betegnet som «eksosrype» i miljøet. Ikke alt i livet mitt har vært så ille som disse 9 årene. Jeg vokste opp i fjellene i Sveits, langt borte fra nærmeste by. De første leveårene mine var smertefrie og bekymringsløse.

Regnet som klubbens eiendom

Problemene mine startet da jeg var 5 år. Moren min fikk kreft, og situasjonen hjemme ble fort ganske vanskelig. Storesøsteren min og jeg begynte å jobbe i restauranten til foreldrene mine for å prøve å avlaste mor så godt som mulig. Etter en tid flyttet vi nærmere byen, hvor foreldrene mine igjen startet opp en restaurant. I denne restauranten ble jeg for første gang kjent med folkene i motorsykkellubben jeg skulle bli medlem av de neste ni årene. På grunn av moren min sin sykdom hadde vi en veldig vanskelig tid hjemme, og min rastløse personlighet gjorde at jeg stadig ble en «skytteskive» for raseriutbruddene til foreldrene mine. Jeg var ikke mer enn ti år da jeg prøvde alkohol for første gang, og jeg fant snart ut at jeg kunne bruke alkoholen til å glemme problemene mine. Jeg hadde sett at når de voksne drakk ble de morsomme og i godt humør. Derfor ville jeg prøve det samme.

Jeg forandret oppførsel, men endringene skjedde så langsomt at foreldrene mine ikke merket det. Da mor ofte lå på sykehuset inn i byen, hadde jeg god anledning til å besøke «vennene» mine i motorsykkelmiljøet etter at jeg hadde vært på besøk hos henne. Mor døde da jeg var 13 år. Da hadde jeg for lenge siden lært meg hvordan jeg skulle drepe følelsene mine med alkohol og hasj. Som 14-åring ble jeg tatt opp som fullverdig medlem i klubben. Da jenter ikke kan bli fullverdige medlemmer i denne klubben i ordets rette forstand, ble jeg enkelt og greit regnet som klubbens eiendom. Jeg var nå kommet så langt inn i systemet at jeg ikke la merke til hvordan jeg, vennene mine og omgivelsene mine ble forandret. Livet ble ganske mye tøffere, og jeg begynte snart å ta enda hardere stoffer for å greie å glemme. Da faren min ble kjent med en ny dame, flyttet jeg hjemmefra. Da var jeg 16 år gammel.

Bilmekanikerlærling

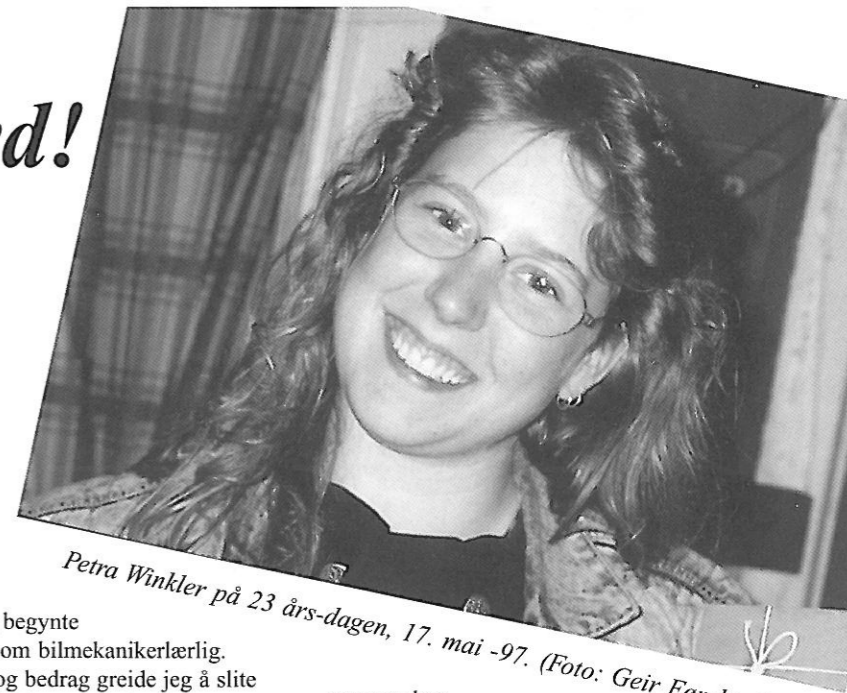
Helt fra jeg var liten har jeg hatt en forkjær-

lighet for motorer og alt som har med det å gjøre. På en eller annen måte greide jeg å avslutte grunnskolen og begynte 17 år gammel som bilmekanikerlærling. Med mye juks og bedrag greide jeg å slite meg gjennom de første 1 ½ årene. Problemet var bare at alkohol og narkotikaforbruket mitt hadde vokst så mye at jeg stadig hadde pengeproblemer, og jeg begynte å lyve, stjele og bedra for å få fatt i penger. Problemene mine gikk også selvsagt ut over arbeidet mitt.

På samme tid som dette skjedde, ble søsteren min frelst. Hun hadde ikke rotet seg bort i samme type miljø som jeg hadde. Vi hadde ikke noe særlig godt forhold. Derfor ble jeg svært forundret da hun ringte meg og ønsket å treffe meg. Da vi møttes begynte hun med en gang å prate om Jesus, og om kirken hun hadde begynt å gå i. Hun pratet og fortalte helt til jeg lovet henne å bli med på en gudstjeneste. Jeg kunne ikke fatte det jeg opplevde der. Jeg traff et tidligere medlem fra klubben min i kirken. Han var blitt «strait», og hadde fått kone og barn. Han så ut til å være virkelig glad for å se meg. Også andre mennesker som var der så ut til å være glade for å ha meg der. På vei hjem var jeg på en måte irritert. Jeg hadde sett at disse menneskene hadde noe som jeg ikke hadde, noe jeg virkelig trengte. Likevel fortsatte jeg mitt gamle liv. Men det jeg hadde opplevd i kirken den dagen ville ikke slippe taket i meg.

Det første under

Like etter denne opplevelsen var jeg utsatt for en ulykke, og jeg måtte operere det høyre håndleddet mitt. Etter operasjonen kunne jeg ikke gjøre noen ting, og gikk bare rundt og kjedet meg. Jeg kom opp i en heftig krangel med den mannen som hadde ansvaret for meg i klubben. Han ville ikke ha noe mer med meg å gjøre, fordi jeg på grunn av skaden min ikke kunne arbeide for ham. Derfor avviste han meg, og ville ikke lenger ha ansvaret for meg. Dette tok jeg svært tungt, for i praksis var denne mannen familien min. I fortvilelse tok jeg alt det stoffet jeg hadde, og løp. Jeg løp til en av de høyeste broene i Bern, klatret opp på rekkverket, og gjorde meg klar til å hoppe. Jeg så dette som min siste utvei. Plutselig stod det en svart dame bak meg og spurte

Petra Winkler på 23 års-dagen, 17. mai -97. (Foto: Geir Føreland)

meg om hun kunne hjelpe meg, eller ta meg med til en kirke!!!! Dette var det første av flere under jeg skulle få oppleve. Det skjedde på en søndag, og jeg visste at menigheten til søsteren min hadde gudstjeneste like i nærheten. Kvinnen (hun het Mona) kjørte meg dit, og vi fikk tak i søsteren min. Etterpå bare forsvant damen, og jeg så henne aldri mer igjen. Men hun reddet livet mitt!!!! I kirken fikk jeg sammenbrudd, men med hjelp fra søsteren min fikk jeg etter ganske kort tid anledning til å dra til et kristent rehabiliteringssenter. Jeg var der i tre uker. Disse ukene var virkelig harde, men der ble jeg kjent med Jesus! Den 25. april 1993 gav jeg livet mitt til Ham.

Etter dette forandret livet mitt seg radikalt. Jeg gikk tilbake til lærlingjobben min, men jeg forlot mc-klubben jeg hadde vært medlem av. Det var ikke lett å få lov til å forlate klubben, men etter uker med overtalelser gikk de med på å la meg få gå. Dette var det andre underet. Etter en stund ble jeg kjent med andre kristne som også likte å kjøre motorsykkel. De var med i klubben «J. Wings» (Jesu vinger) og jeg ble medlem i klubben. Sammen med «J. Wings» reiste jeg på mitt første EMC-treff. Der lærte jeg for første gang at motorsyklister kan ha det gøy uten alkohol. Et år senere besto jeg eksamen og fikk fagbrev som bilmekaniker. Mitt tredje under!!!!

Hvorfor det ble Norge og Holy Riders

Hvordan har det seg så at en jente som meg «forviller» seg til Norge og Holy Riders? To måneder etter at jeg tok fagprøven var jeg igjen på EMC-treff i Saverne i Frankrike (august-95). Der traff jeg igjen vennene mine fra forrige EMC-treff. Jeg ble kjent med mange nye, bl.a. to fra Holy Riders avd. Kristiansand. Det var Geir Føreland og Ole Anders Ellingsberg. De tok kontakt med meg og begynte å spørre og grave om min spesielle motorsykkel (Yamaha 1E7, 76mod).

forts. neste side

På vei hjem fra German Bike Week overnattet vi hos et koselig ektepar i byen Meensen. Her utenfor huset mandag morgen klare til å reise videre.

Dette var starten på et helt spesielt vennskap.

To uker senere besøkte jeg Norge for første gang, og fra første stund følte jeg meg hjemme i dette landet. Etter at jeg reiste tilbake til Sveits bodde jeg på et kollektiv for narkomane. Der fikk jeg hjelp til å få orden på livet mitt, og til å komme nærmere Gud. Hele tiden mens jeg bodde der, brevvekslet jeg med Geir. Han oppmuntret meg hele tiden og spesielt når jeg hadde lyst til å kutte ut alt. I denne perioden opplevde jeg stor forandring i livet mitt. Jeg lærte virkelig å vente i tålmodighet på Gud, og jeg følte virkelig at det skjedde en forandring med meg. Mitt rastløse hjerte lengtet etter å finne et hjem og en trygghet i troen på Guds faderlige kjærlighet. Jeg vil aldri glemme den dagen da jeg fikk oppleve denne kjærligheten i hjertet mitt. Det var som å oppleve julaften, fødselsdagen og 17. mai på samme tid!!!! Sakte vokste et ønske fram om å få gjøre noe i Guds rike. Jeg ville gjøre alt for Ham, og jeg ville gå med en gang. Men Gud lærte meg tålmodighet.

Bibelskole i Kristiansand

Mitt neste besøk i Norge var i mai -97. Geir hentet meg i Oslo på motorsykkel. Jeg opplevde igjen noen fantastiske dager i Kristiansand. Mens jeg var der talte Gud til hjertet mitt, og tanken om å gå på bibelskole vokste fram i meg. Jeg er en person som må gjøre det jeg har bestemt meg for. Siden jeg trivdes så godt i Norge, og siden jeg opplevde å få en ny familie i Geir, Bianca og Ole Anders, ville jeg gå på bibelskole i nærheten av der de bodde. Etter å ha lett en liten stund, fant jeg til slutt ut at Ansgarskolen på Hånes utenfor Kristiansand var det rette stedet for meg. Jeg snakket med skolen, og spurte om muligheten for å gå et år der. Så reiste jeg tilbake til Sveits med mange nye tanker og ideer i hodet mitt.

I august-97 var det nytt EMC, denne gang «hjemme» i Sveits. Her traff jeg vennene mine fra Norge igjen. Noen av dem besøkte meg hjemme i Mollis etter treffet. I slutten av august talte Gud igjen til meg. Han snakket med meg om jeg var beredt til å forlate Sveits for en tid. Jeg tenkte på dette

en liten stund, og fikk ganske fort ro i hjertet for at jeg skulle reise. Jeg svarte ja til Gud, og søkte om opptak på Ansgarskolen. I november ble jeg og en venninne invitert til julebordet til Holy Riders, og etterpå bodde vi noen dager hos gode venner i Bergen. Mens jeg var der fikk jeg beskjed fra Ansgarskolen om at jeg hadde fått plass, og at jeg kunne begynne på skolen i august-98. Alt gikk så mye fortere enn jeg hadde planlagt, men vår tidsplan er ikke alltid den samme som Guds tidsplan.

Med flyttelasset på motorsykkelen

Siden morsmålet mitt ikke er norsk, fant jeg ut at jeg måtte reise til Norge for å lære meg språket. Jeg flyttet ut av leiligheten min i Mollis, sa opp jobben min, og sa farvel til venner og familie. I mai var jeg og motorsykkelen klar igjen. Atter en gang satte jeg kursen mot Norge på en fullpakket motorsykkel (Honda Revere 650 89-mod). Denne gangen for å bruke månedene før skolen startet til å lære meg norsk. Jeg fikk bo på klubbhuset til Holy Riders Kristiansand.

Når jeg sitter og skriver dette har jeg bodd nesten to og en halv måned i Norge, og jeg bor fremdeles på klubbhuset. På denne tiden har jeg greid å lære språket så mye at jeg kan svare på norsk når det skulle være nødvendig (det går fremdeles også litt på engelsk). Om ikke mange ukene flytter jeg inn på skolen, og skal starte musikkstudiene mine der.

Jeg har hatt både gode og vonde opplevelser i livet mitt, også i den korte tiden jeg har vært her i Norge. Familien min her i Norge har mistet et svært verdifullt medlem. Men på tross av alt dette tror jeg at Gud vil at jeg skal være her. Jeg hadde aldri reist 2000 kilometer mot nord med en fullpakket motorsykkel hvis jeg ikke hadde vært helt sikker på at Gud hadde kalt meg. Gud har virkelig kalt meg, slik som det står i Jesaja 43,1-4. Og det er sant; Han var og er alltid ved min side, også i mine mørkeste stunder.

Jeg har nå vært medlem i Holy Riders i sju måneder. Jeg takker Gud for dere, for jeg har funnet et nytt hjem her.

Kalenderen 1998

7.-9. august

En hel gjeng fra Norge er på EMC-treffet i England.

21.-23. august

Det 10. Araber Rally, i år med HR kaffetelt! Sted: Haugesund

Aust-Agder-treffet (arr. HR) Sted: Valborgland (Grimstad)

28.-30. august

Troll Rally (Norges største!) Sted: Fyresdal i Telemark

«Trollveggen-treffet»

Arr: HR Romsdal, Søre-Sunnmøre og Aalesund. Sted: Trollveggen Camping i Åndalsnes.

31. august

Frist for innlevering av statutsaker til Årsmøtet-99.

11.-13. september

Hemotreffet i Åmli. «With One Voice '98» i Askimhallen.

25.-27. september

Avdelingsledermøte (arr. HR) Sted: Haugesund.

31. oktober

Frist for innlevering av saker til Årsmøtet-99.

November

HR Julebord i region øst (mulig hos Indre østfold).

13. desember

Frist for innlevering av ryggmerkesøknad.

Det henvises også til NMCUs Treffkalender ang. andre treff og arrangement i år.

Har du lyst til å hjelpe

ein som ikkje har så mykje som deg?

Eg er ein Holy Rider frå Bergensavdelinga med ei hjertesak. Det har seg nemleg sånn at mannen min og eg har fire «barn» i slummen i Manila. Desse barna får høve til å skaffe seg eit godt liv ved at vi betaler litt kvar måned.

«Eg», det er Marte-Iren Lade, gift med Halgeir Lade. Eg er eksosrype og Halgeir førar av ein GSX 750ES. Sånn er det med den saka.

Fire barn med svart hår

På korketavla vår heng det bilete av fire barn som vi ber til Gud for: Lovelyn likar å teikne og lese. Familien hennar på fire bur på eitt rom. Alexis familie på 10 personar bur i ei lita brakke i eit forureina område. Dei har dårleg plass og nesten ingen møblar. Robin på 9 år drøyer om å bli sjømann. Foreldra hans jobbar hardt, men det blir ikkje nok til å dekke familiens daglege behov... Janelle håper ho kan få ei utdanning slik at ho får fast jobb når ho blir vaksen.

Felles for desse borna er at dei bur i slummen i Manila, Filippinene, og at forholda for familien er blitt betre etter at eit av barna blei fjernadoptert. Fjernadopsjonsprogrammet gir nemleg heile familien tilbod om helsetenester, hjelp med ernæring og buforhold. I tillegg blir skulegangen for barnet sikra.

Har du tenkt noko sånt som: «Skulle

gjærne ha gjort noko for dei som har det vondt i verda, men det er så altfor mange av dei! Det blir berre ein dråpe i havet, det er ikkje vits i å gjere noko...» Eller har du tenkt omtrent dette: «Det står eindelig i Bibelen om å gi pengar. Eg kunne godt tenke meg å gi, men til hva?»

HEY, HEY! No har du sjansen til å gjere noko med det! Å fjernadoptere eit barn er ein så vanvittig konkret og fin måte å gi pengar på! For i tillegg til at du får hjelpe nokon som treng det, og at du får følge Bibelens oppfordringar om å dele med andre, så får du TILBAKEMELDING OMAT DET NYTTET! Pengane du gir, gjer det mulig for eit anna menneske å få eit godt liv. Heilt konkret. Og hugs at: «Ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe ein!»

Misjonsalliansen

Vi har fjernadoptert gjennom Den Norske Misjonsalliansen. Organisasjonen seier om seg sjølv at den er «en frittstående, selvstendig og økumenisk misjonsorganisasjon med basis i Den norske kirke... en diakonal misjonsorganisasjon med en tydelig evangelisk profil.» (Misjonsvennen nr 3/98)

Misjonsalliansen er altså opptatt av diakoni, slik som Jesus var det. Jesus forkynte ikkje Guds rike berre med ord. Han gjorde det og i handling. Han var opptatt av heile mennesket, ikkje berre den åndelege delen. Han

Foto: Kjell Hagen

helbreda folk og han tok parti for dei svake. (Se Matt 4,23 og Joh 8,1-11)

Hjelp, eg vil bli fadder!

Det kostar 125 kroner i måneden å bli fadder for eit barn i Manila. Har du lyst? Det du gjer, er å fylle ut og sende inn svarslippen nedenfor. Så vil du få info om Misjonsalliansen og bilde og opplysningar om eit barn. Med jamne mellomrom vil det så dulle ned ting og tang i postkassa di; bladet «Misjonsvennen» og eit eige forum for fadrar «Fadderkontakt».

Angående svarslippen: Når du krysser av at du er medlem i HR, blir dette registrert hos Misjonsalliansen. Power vil få opplysning om kor mange HR-medlemmar som har fjernadoptert eit barn, og dette blir formidla vidare til leserane. Så følg med i neste episode!

Utfordringa er gitt, valet er ditt. Uansett om du har lyst til å bli fadder eller ikkje, så oppfordrer eg deg til å tenke på det og be til Gud over det. Have it so good so long, MC-brødre og systre i Herren! Og les 1 Joh 3,17, hvis du tør....

Marte-Iren Lade

Ønskes kjøpt!

Har noen en tilhenger til MC som de vil selge til «kaffeteltprosjektet» i HR? Kontakt: Nils Rune Kind på tlf: 93 09 47 01

Vi gifter oss!

I august skjer store begivenheter i HR avd. Indre Agder. Avdelingslederen og nestlederen i avdelingen gifter seg - og de er søsken!

1. august gifter Trygve Steinar Uleberg (nestleder) seg med Marit Gullbjørg Rossevatn i Eiken kirke kl 15.00.

15. august gifter Signy Uleberg (avdelingsleder) seg med Øyvind Bøe i Åknes kapell kl 17.00.

Gratulerer!

KRYSS AV

Ønsker info om _____

JA, eg vil fjernadoptere _____ (antal) barn i Manila!

Medlem i Holy Riders, avdeling _____

Namn: _____

Adr: _____

Postnr./stad: _____

Tlf: _____

Fædlt: _____

PORTO BETALER EG SJØLV!

MISJONSALLIANSEN
ST.OLAUS Plass
0130 OSLO

Historia om nok ein badetur til Kragerø

v/Oddmund Solheim

For dei som hugser så langt tilbake som eit drøyt år, så skreiv eg noko i fjor på denne tida om ein musikkfestival som heldt på å regna vekk! Den er på folkemunne kalla Skjærgårdsgospel, og kunne for lokalbefolkninga i Kragerø for nokre år sidan vera synonymt med godvêr og uteliv.

I fjor kunne ein altså her i Power lesa om ein heller våt festival. Gjørnebad framfor scena vart den store slagaren. Berg museum såg ut som ei sump etter endt forestilling søndag ettermiddag, som heldigvis vart ein solskinsdag. Men dette var som sagt eit år sidan. Spørsmåla var mange då helga nærma seg. Hadde plenen framfor scena tørka opp?? Måtte ein investera i ausekar til teltet, eller var solkrem faktor 95 blyfri det retta i år?

Klok av skade pakka eg gummistøvlane i Givi-kofferten, saman med regndressen. Kjekt å ha. Det såg lenge lyst ut. På veg frå Oslo til Kragerø møtte me sola i Drammen, og kunne etter kvart kvitta oss med unødige plagg utanpå skindressen. Solbrillene fann sin plass inne i hjelmen, og ein kunne sitte på sykkelen og le rått av dei som ville venta til lørdag med å kjøra på grunn av duskregn i Oslo.

Det er som vanlig litt spennade å stiga av sykkelen i Kragerø, betala billetten og vandra ned mot scena. Kor står dei ulike standsa i år? Har HR fått ein bra plass?, og kven er det som skal spela kvar og til kva tid. Etter eit raskt overblikk kunne eg konstantera at det var unekteleg noko kjent med det meste. Den største skilnaden var cafeen, som i år var plassert i telt, og dette

teltet hadde og ei scene. Dette skulle visa seg å vera eit lurt trekk. Eigen festival-camping var og ordna, eit stykke bak scena. Ei blanding av utmark, myr, skog og berg, som etter kvart skulle visa seg å vera svært interessant.

Men nå var det jo musikken ein hadde kome for å høyra og oppleva, som vanlig ei mildt sagt salig blanding av artistar frå inn- og utland. Ein kan jo i fleng nevna: Royal, Raze, Jerusalem, Rikards villa, World Wide Message Tribe, Hesho Besho, Living Sacrifice, Why?, Newsboys, Darrel Mansfield og eit lastebillass med andre. Som nevnt var vêret fint i Kragerø denne fredagen, og etter at Jerusalem hadde sagt takk for seg på hovedscena kunne ein leite etter ein tørr teltplass. Skjønt det var ikkje så mykje plass att då me kom i 02 tida. Folk hadde tydeligvis prioritert ein god teltplass framfor god musikk. Men den som ler sist, ler som kjent best.

Då det under frokosten på morgonkvisten den andre dag byrja å smådryppa, kunne ein ana at eit omslag i skydekkeket var på veg. Dette likna mistenkeleg på ein lørdag for nøyaktig eit år sidan. Ein liten tur inn til sentrum, bare for å finna ut at minibankkortet var overtrukke, og at det ikkje gjekk ann å få ut pengar på posten, vart det og tid til. Skydekkeket vart bare gråare og gråare, og luftfuktigheta bare steig. Samstundes som pulsen steig. Det var jo Norge mot Italia, åttandedelsfinale i fotballVM på storskjerm på scena. Beste videokanonen i landet, det var den som stod i Spektrom i dei tre innleande kampene. Fleire hundre samla seg i regnet framfor scena, men dei fleste veit vel at resultatet, og ikkje minst det norske spelet var minst like deprimerande som vêret i Kragerø. Gjørma steig til kjente høyder framfor scena, men likevel vart det liv i folket då musikken dundra utover. Avslutningsvis kjørte WWMT eit dance-show som bare dei som såg dei for to år sidan på same scene har sett maken til i Norge. Det var eit trøkk utan like, og ein blei

minst like svett av å sjå på, det gjekk nemleg ikkje ann å stå i ro. Det er heller ikkje mange band innan denne genren som avsluttar med Amazing grace, noko som gjorde overgangen til nattverden svært komfortabel. Under forbredingane til nattverden hadde me foresten eit av få opphald i regnet denne kvelden, ein grei pustepause etter ein lang kveld.

Op kvelden vart enda eldre før det vart søvn. Darrel Mansfield & Co., samt folk-punk-visebandet Why? holdt oss rundt scena i Big top teltet til det hadde gått fire timer av den tredje dag. Nå er kanskje samanlikninga med skapelsen av jorda litt søkt, men det kunne sjå ut som om Gud hadde tenkt å reversera heile denne hendinga nå, og det fordi det var for mykje land og for lite hav. Teltplassen var i alle fall gjort om til ein innsjø, der telta låg og duppa opp og ned på bølgetoppene, og heldig var den som hadde ein kano. Eller som gjorde slik som oss, sette teltet på fjellgrunn. (Det var nemlig svært lite sand i området rundt der akkurat då). Mange pakka fortvila saman telt og sovepose for om mulig oppdriva ein tørr teltplass annanstads, men det trur eg ein måtte reisa lenger ut på landet for å finna.

Då søndagen rann, hadde denne innsjøen forvandla seg til eit hav. Havet hadde og kome inn til hovedscena, som faktisk måtte stenga denne dagen på grunn av dette. Artistane vart flytta opp i telta, som framleis hadde eit snev av inneklimate ein ikkje trengte gjeller for å utnytta til fulle. Dei fleste pakka snippsekken, auste vatn ut av teltåpninga og kom seg retning heim. Det same må eg nok innrømme at eg og gjorde, sjølv om det hadde vore veldig fristande å vera igjen til Newsboys skulle spela på kvelden. Men det får bli ein annan gong. Nå ser eg bare fram til neste år, for då blir det kjempesol og fint vår heile helg. Det har i alle fall Siri og Elin sagt.

Gløynte eg å sei at eg fekk bruk for gummistøvlane?????

Regionssamling på Bømlo 8.-10. mai

Det var avd. Sunnhordland som arrangerte tidenes første regionsamling på Vestlandet.

Av: Marianne og Kjell Ove Mellingen

Fem «bergensere» på jern(plast)hester forlot regnbuebyen fredag ettermiddag for å seile sørover i motorsyklistenes paradisi, nemlig Vestlandet, på tørre, svingete vestlandsveier som byr tohjulinger opp til dans.

Noen timer senere var det klart for varm velkomst og innlosjering på Urangsvåg, Bømlo. Etter mørkets frembrudd kjørte vi en stripe til Sortland for å sjekke stedets kebab-sjappe. mm..... Så ble det standard sovesalnatt med sentral(styre)støvsuger montert i hjørnet (ZZZZZZ).

Lørdag morgen begynte med frokost, med påfølgende andakt. Viseprez Jon Inge Hanger leste fra Matt. 10,16: «Jeg sender dere som sauer blant ulver. Vær kloke som slager og troskyldige som duer!» Fellestur på naturskjønne Bømlo stod for tur. Noen lokale klubber (Vipers mc og Bømlo mc) deltok også, slik at det uoffisielt var ca. 30-40 sykler med. Den lange rekken slynget seg innom øyen, mens skydekkeket holdt på sitt.

Etter endt tur var tiden kommet for regionsmøte. Avd. Nordhordland ankom akkurat idet regionskontakt Arne Haakon Johnsen klubbet igang. Vi ble informert om div. prosjekt, satsningsområder og bakgrunnen for regionsamlingene. Deretter ble vi enig om hvor vår region skulle sikte denne sesongen og hvor ofte vi skulle samles. Det ble også avholdt et kort avdelingsledermøte.

Lek og morro stod så på programmet etterfulgt av grilling. Det viste seg at 5 års-jubilanten, avd. Sunnhordland, kan kunsten å grille! Med rikholdig meny ble grillsesongen startet for alvor. Jubileet ble også feiret med konsert. John Inge m/band fremførte kvalitetsmusikk med gode forkynnende tekster. Mellom «japsehyl» og «amerikatokk» kunne man pleie nye og gamle vennskap, mens man dyttet innpå med kaker og kaffe.

Med nyutskiftet støvsugerfilter (??) var det nå gode odds for en fredelig nattesøvn. Det ble det også, da unge Brudeli var ferdig med å surfe i trappen.

Søndag kom med frokost, andaktstund og avreise via Moster amfi. Her skilte vi lag med West og Sydvest, og satte kursen nordover sammen med Nordhordland.

Vi vil med dette takke avd. Sunnhordland for en fin helg og gratulere med 5 års jubileet.

Oversikt over regionene!

Midt-Norge:

Trøndelag, Romsdal, Aalesund, Søre-Sunnmøre

Vestlandet:

Nordhordland, Bergen, Sunnhordland, West, Sydvest

Sørlandet:

Lyngdal, Kr.sand, Indre Agder, Aust-Agder

Sør-Østlandet:

Telemark, Vestfold, Nedre Buskerud

Østlandet:

Mjøsa, Oslo, Indre Østfold, Ytre Østfold

Mini-portrett John Gunnar Kogstad

Sekretær i Sentralstyret

John Gunnar fikk en sekk med bleier i gave fra Sentralstyret da han ble pappa.

Hvem er du?

- Jeg er 35 år, østlending, flyttet til Grimstad for 11 år siden, ble gift her med Sissel og i vår så ble jeg pappa for første gang. Utdannet bioingeniør, arbeidet mange år i menighet med ungdomsarbeid, og jobber nå med salg i firmaet Grimstad Garasjene.

Hvordan ble du en kristen?

- Jeg er vokst opp i et kristent hjem, og har igrunnen alltid regnet meg for kristen. Jeg har på en måte vokst inn i det. Da jeg var ferdig med gymnaset gikk jeg et år på bibelskole i Nord-Norge, som jeg har hatt mye glede av senere. Det utrustet meg.

Hvordan ble du med i Holy Riders?

- Etter å ha jobbet en stund i menighetssammenheng, fant jeg ut at jeg måtte ha en hobby. Jeg har egentlig aldri interessert meg for verken moped eller motorsykel, men plutselig så fikk jeg dette for meg at det måtte være en bra hobby. Jeg begynte på lappen og kjøpte sykkel, så meldte jeg meg inn i HR. Det var i 95.

Kan du nevne to positive og en negativ side med deg selv?

- Oj! Da må jeg ha betenkningstid. Etter en lang tenkepause: «Nei det skulle du ha spurt Sissel om...» Nei, skal vi se. Jeg har godt humør og god humor. Så er jeg organisatorisk. Jeg liker å ha litt system på ting og litt orden. Når det gjelder en negativ side, så har jeg i det siste følt på at jeg mer skulle hatt en uforbeholden kjærlighet til mine medmennesker. Jeg er kanskje litt for skeptisk. Jeg liker personer som liker meg, og jeg liker ikke personer som ikke liker meg. Så jeg føler på en måte at jeg har igjen et stykke.... Gud holder på å lære meg noe der.

Hva er den største utfordringen du har hatt i din fartstid i HR?

- Jeg synes det var litt tøft på begynnelsen, for det var litt uvant for meg å gå i et såpass verdslig miljø og være så tydelig kristen. Det var en ganske stor overgang for meg.

Hva er det første du tenker på hvis du skal nevne det tøffeste du har opplevd i livet ditt?

- I slutten da jeg jobbet i menighetssammenheng ble jeg sykemeldt på grunn av utbrenthet. Der og da opplevde jeg det meningsløst at man skulle slite seg ut i kristen sammenheng. Det satt igjen veldig lenge. Jeg var forundret over at det kunne bli sånn.

Hva var løsningen for deg da?

- Jeg måtte fullstendig skifte jobb og gjøre noe helt annet. Jeg har vel i ettertid bearbeidet litt hvorfor det hele ble slik det ble.

Har du visjoner og mål for HR fremover?

- Jeg tror at vi i styret må bli flinkere til å tenke fremover. Hvordan vil vi at klubben skal utvikle seg. Det er lett at tiden går med til ting som bare må gjøres. Hva kan vi ta tak i for å bli mer synlig i mc-miljøet, og mer synlig kanskje i menighetssammenheng. Det som jeg føler litt på nå, er hvordan vi skal få alle medlemmene til å være aktive i en menighet. Da hadde vi kanskje mer kunnet jobbet med evangelisering istedenfor moralisering.

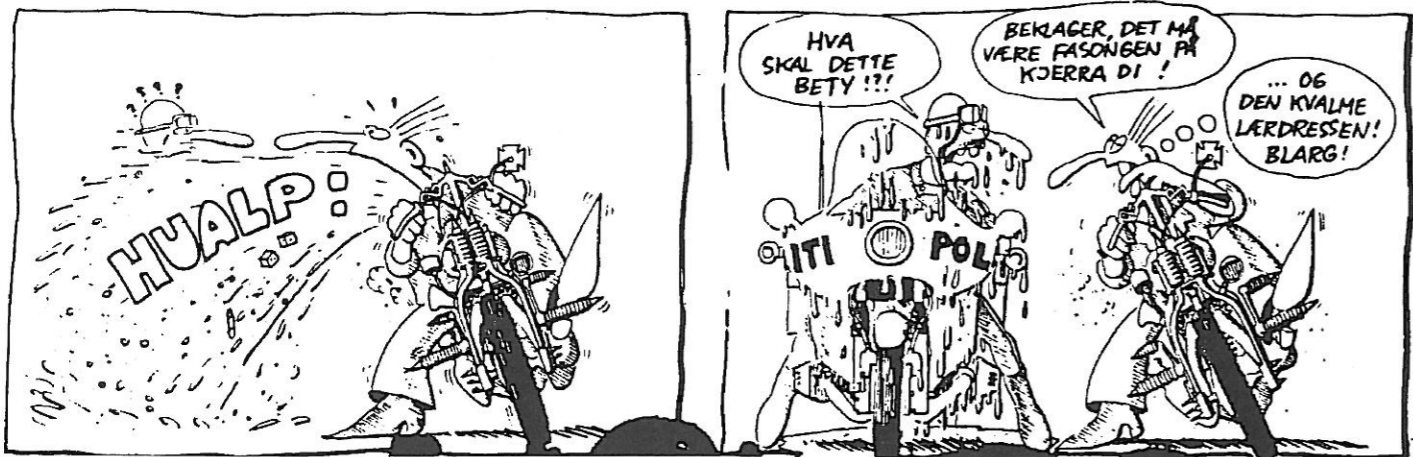
Er det en person i HR du ønsker å takke spesielt for noe?

- Jeg har egentlig veldig mange som har betydd mye for meg. Han som fikk meg med i HR var Frank Andersen. Ellers så vil jeg trekke frem Svein Arild (Reiersølmoen). Den perioden han har vært åndelig leder i avdelingen har han bidratt med å gjøre den veldig åndelig bevisst. Han har lært oss å bruke tid sammen i bønn.

Til slutt: Hva har du gjort i ferien i sommer?

- Bortsett fra at jeg hadde influensa i 1 1/2 uke, så var vi på OASE i Porsgrunn og på ei hytte på Hafjell med familien.

Tegneserien nedenfor er sakset fra Power nr 2/89.

Minneord

Det var med sjokk og vantro at vi 26. juli mottok meldingen om at vår kjære venninne Ann-Christin Trollerud var omkommet i en ulykke ved Dombås. Hun var på vei til Hamar da motorsykkelen hennes skar ut i venstre kjørebane og frontkolliderte med møtende bil.

Ann-Christin bodde i Sykkylven og arbeidet som kirketjener der. Holy Riders Aalesund fikk snart kontakt med henne, og hun ble et aktivt medlem av vår nystartede avdeling. Vi lærte henne å kjenne som en positiv og frimodig kristen som var glad i Jesus. Med sin behagelige, lune væremåte og gode vitnesbyrd var hun så fin å være sammen med. Hun var alltid positiv til Holy Riders og avdelingsarbeidet vårt. Ann-Christin var en jente å regne med, derfor var hun med i avdelingsstyret helt fra starten. Vi tenker på henne med stor takknemlighet.

Nå er en kjær venninne og god mor borte. Det er ufattelig og vondt. I våre hjerter er det sorg. Vi savner henne så. Men vår trøst får vi av Jesus og Hans Ord til sine venner: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på Meg skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø.»

Hennes sønn, Kristian, og øvrige familie er nå i våre tanker og bønner til Gud. Han styrke og bevare dere!

Ann-Christin vandret med Herren. Så ble hun borte. For Gud tok henne til seg.

Fred over hennes lyse minne!

HOLY RIDERS MC avd. AALESUND
Dag Martin Østevold

Til Geir

Et vakkert arr...

Én flamme kan sette større spor enn det et helt bål er i stand til, fordi den et øyeblikk kom nær. Den minste gnist kan iblant gi arr.

Et langt bekjentskap kan forsvinne uten å etterlate seg noe som helst, altfor mange er alltid på veg. Usynlig blir båløyken borte.

Men av og til brenner en seg fast selv ved det første spede møtet, som et spor av den ene flammen. Sekundene ble et vakkert arr.

Der, rundt bålet den stjernenaatta husker jeg deg, fordi du var der.

Hilde Finsrud

Annes redaksjons-hjørne!

Hvem vil du bli husket som

Mandag 8. juni hadde vi grillfest på klubbhuset vårt i Kristiansand. Andre klubber fra byen var invitert og vi ble en god gjeng med mc-folk som kom. Vi hadde en fantastisk fin kveld sammen. Tre personer delte vitnesbyrd og vi opplevde nettopp dette at egentlig så har vi ingenting å skamme oss over. Vi må våge å være ekte og hive oss utpå.

Mandagen etter, 15. juni, var vi igjen samlet på klubbhuset, rundt 60 stk. fra forskjellige klubber - også utenbys fra. Stemningen var annerledes. Vi hadde minnestund for Geir Føreland som dagen før så uforståelig hadde blitt drept imøte med en elg på vei hjem fra Pilegrimstreffet. Bianca Brekke, som var forlovet med Geir, stod frem og fortalte hvordan det hele hadde skjedd. Deretter begynte folk å dele minner de hadde om Geir.

For noen dager siden fikk vi også den triste meldingen om at HR avd. Aalesund hadde mistet et av sine kjære medlemmer, Ann-Christin Trollerud.

Måtte Han som er Trøsteren, Jesus Kristus, trøste og gjenopprette.

Dette har blitt en oppvekker for meg i sommer og fått meg til å reflektere mer over LIVET som Jesus har gitt meg. Lever vi livet med stor L, eller bare eksisterer vi? Lever vi bare for oss selv, eller for Jesus og våre medmennesker? Hvem vil jeg bli husket som? Keith Green synger noe i en sang som heter «Asleep in the light» om det å være levende døde. «...How can you be so dead, when you have been so well fed?»

Det er på tide å våkne opp. I Ef 5,8-9 står det: «En gang var dere selv mørke, men nå - i Herren - er dere lys. Lev da som lysets barn! Lysets frukt er godhet, rettferd og sannhet.» La oss holde ut i det løp som er lagt opp for oss, med blikket festet på ham som er troens opphavsmann og fullender, Jesus!

Anne Skaiå

Nøl ikke med å be om forbønn!

Ring bønneringen v/Helge Brudeli på tlf: 911 80835 (hele døgnet).

power prayer

«Han som virker i oss med sin kraft, og kan gjøre uendelig mye mer enn alt det vi ber om og forstår, ham være ære i menigheten og i Kristus Jesus gjennom alle slekter og i alle evigheter! Amen» Ef 3,20-21

Takk Gud! - Praise the Lord!

Takk Gud for den positive erfaringen med kaffeteltprosjektet på treff i sommer.

Vi takker Gud for utviklingen i Tyskland. Gud åpner opp dørene for evangeliet i mc-miljøet. Vårt eneste HR-medlem i Tyskland, Mondo Novak, opplever velsignelse etter velsignelse. Samtidig er det noen brikker som må på plass. Be for dette arbeidet og om Guds ledelse.

Her kunne ditt takkeemne ha stått!

Be for:

Ann-Christin Trollerud ble drept i en trafikkulykke 26. juli. Be for **familien**, spesielt for **Kristian**, hennes sønn på 12 år. Be også for **avd. Aalesund** hvor hun var med.

Vi ber spesielt om forbønn for **Bianca**. Hun var forlovet med Geir Føreland som ble drept 14. juni da han kolliderte med en elg på vei hjem fra Pilegrimstreffet. Be også for **Geirs familie** og for **avd. Kr.sand** hvor han var med.

MC Kilden i Danmark ber om forbønn. Be om enhet i klubben og ny inspirasjon og glød for evangelisering.

Be for **Petra Winkler** (avd. Kr.sand) fra Sveits, at alt det praktiske går i orden rundt hennes opphold i Norge, da hun i august begynner på musikklinjen på Ansgarskolen.

Espen Berge Olsen (B.O. fra avd. Kr.sand) som kom utfor en arbeidsulykke i vinter trenger fortsatt masse forbønn. Han har amputert venstre fot og er nå på Sunnås for opptrening. Det er kritisk med venstre arm. Be om at den gror fint og leges.

Anita og Harald Vatne trenger forbønn. Anita har en vond rygg og er langtidssykemeldt. Be om helbredelse. Be også for Harald i avgjørelsen om han skal stille til gjenvalg som president.

Fortsett å be om at Herren forbereder og kaller medlemmer i HR til å stille som kandidater til Sentralstyret neste år.

Be for Araber Rally i Haugesund (21.-23. aug.) hvor HR skal ha kaffetelt. Samme helg arrangeres også Aust-Agder-treffet nord for Grimstad v/HR Aust-Agder. Be også for dette.

Be for Troll Rally (28.-30. aug.), at vi får tillatelse til å ha kaffetelt også her på Norges største treff.

*Her kunne ditt bønneemne ha stått!

Sverdhuget

Hellig fullførelse!

Har du egentlig tenkt nøye gjennom det som står i Fil. 1.6 om at "**Han** som har begynt en god gjerning i dere, skal også fullføre det"? Da Anne og jeg sto midt oppi innspurten til det siste POWER som gikk ut til alle MC-klubber i Norge, var det ikke fritt for at både motet og fysikken var utslitt etter mange lange tak. Vi hadde stadig bedt om at dette måtte bli Herrens verk, og at Den Hellige Ånd måtte virke gjennom det vi gjorde. Dette var et nummer som vi håpte skulle være som et sverd for ufrelste, og at mange ville lese det. Selv etter denne overgivelsen til Gud, følte jeg at alt sviktet da jeg fikk med meg Zip-disketten på jobb for å printe ut bladet til trykking. - Selvfølgelig fikk jeg problemer, selv om jeg hadde tatt alle forhåndsregler og fulgt prosedyrene som jeg skulle. (Data er noe herk når det ikke fungerer og man ikke kan forstå hva som er feil...)

Nervene hadde vært på høyspenn i flere dager pga. av mye overtid på trykkeriet der jeg jobber og på POWER-redaksjonen, - og tidspress med å få dette ferdig, så det var ikke fritt for at jeg ropte høyt til Gud når ikke engang håndspåleggelse av Mac'en hjalp... Litt frustrert og "skuffet" over at det ikke førte noen vei, holdt jeg likevel tålmodighet og humøret oppe såpass at jeg prøvde noen timer til, - jeg hadde liksom ikke helt gitt opp håpet om at Gud kunne gjøre et under... Dette var jo "Hans verk" også, så jeg kunne ikke forstå hvorfor det ikke gikk som jeg hadde trodd. I 19.30-tida dro jeg hjem en tur, for vi skulle på celle-gruppe ("bønne-/ samtale-/og bibelgruppe"). Jeg fikk noen minutter med bibellesning og bønn før vi reiste videre, og der slo jeg opp på Gal. 3.3. (-typisk klisje å si at jeg bare åpnet Bibelen - og der "lyste" skriftstedet i mot meg, men det var det som faktisk hendte). "Er dere så uforstående? Dere begynte ved Ånden, -vil dere nå fullføre med menneskeverk?" Jeg ble nesten skuffa over meg selv over at jeg egentlig ikke hadde stolt på at Gud ville gjøre det.

Men nå ble jeg rolig for at det skulle gå bra med utkjøringa av POWER alikevel, og på celle-gruppa fikk jeg løfta av meg resten av alt stresset og ansvaret jeg bar på psykisk, lagt alt det (+ mye mer) på Gud, og gledet meg nesten til å komme på jobb dagen derpå...

Jeg var ekstra tidlig ute på morgenen og det var ikke fritt for at jeg var litt nervøs innerst inne, da jeg nok en gang velsignet Mac'en og printeren, og trykket på "lag postscript-fil" (-forenklet forklaring på en lang prosess av faguttrykk og prosedyrer som skal til for å få et dokument fra datafil til folie som vi bruker når vi trykker på papir). - Og Gud fullførte det han hadde begynt! Det var en lettelse som ikke kunne beskrives, da jeg kunne ringe Anne og fortelle at alle sidene i POWER var kommet rett igjennom og at bladet ville bli ferdig en dag før vi hadde fått forespeilet.

Så bli ikke rådvill og mist ikke motet når du går i Guds ferdiglagte gjerninger eller har overgitt deg helt til Gud, for han vil fullføre(!) det som er begynt i Hans kraft og da har ikke vi noe vi kan stille opp med i vår "lille" menneske-kraft. Det er lett å begynne og kave i egen regi når vi føler at Gud bruker for lang tid, eller "tar feil" avgjørelser. Vi må være TÅLMODIGE - og VENTE på **Hans** neste skritt. Av og til prøver han oss kanskje ekstra lenge - for å se hvor hengitt/trofaste vi egentlig er. - Men hold fortsatt fast på at **Han** alikevel skal fullføre løpet på **sin** fullkomne, Hellige måte, - slik han VET det er best! AMEN!

Sunniva Sandsmark